

3

POLİTİK-GÜNDEM

HALKIN KURTULUŞU
DEVİRİLEDİR,
DEVİRİMİ ÖRGÜTLEYELİM!

8

POLEMİK

OPORTÜNİZMİN ÇEKTIĞİ
BEYAZ BAYRAK

9

POLİTİK-GÜNDEM

TAYYİP KARŞITLIĞININ
SINIF İŞBİRLİKÇİLİĞİNE
EL VEREN KARAKTERİ

özgür gelecek için

Yeni Demokrasi

28 Haziran 2018

Yıl:1

Sayı:13

Fiyat:2 TL

www.yenidemokrasi.net

ISSN:2630-5526

seçim masalları değil,

GERÇEKLER

DEVİRİMCİDİR!

KOLEKTİF-DOĞRULTU

24 Haziran Seçimleri ve Sosyal Pratiğin Dillendirdiği İflas!

24 Haziran seçimleri katılımı oldukça yüksek bir seçim olmuştur. Bu durum boykotun kitlenin nezdinde rağbet görmediği sonucunu çıkarmamıza neden olabilir. Ancak Türkiye gibi ülkelerde seçimlere katılımın yüksek olması genel bir durumdur.

■ s.12-13

MAKALE

Sınıf Mücadelesinin Bir Kaldıracı Olarak: Politika

İdeolojik-politik-askeri her türlü saldırı aygıtıyla çevrili bir alanda, sınıf mücadelesinde zafiri adımlamanın yolu ise kuşkusuz, kitleleri örgütleyebilmek ve tayin edici kanalda savaşmaktan geçmektedir. ■ s. 17

DÜNYA

FARC ve ELN'nin Tasfiye Sürecine Bakış

Sınıf mücadelesinin ve yine bu bağlamda ulusal kurtuluş mücadelelerinin çetrefilli dönemlerden geçtiği, dinamiklerinin oldukça etkili olduğu bir kıta olan Latin Amerika'da, milli mesele demokratik devrim ve sosyalizm mücadelesi, tıpkı ülkemizde milli mesele gibi özel bir yer teşkil etmektedir. ■ s. 14

25. Yılında Sivas'ın Işığı Öfkemizi Büyütüyor!

Katliamların sorumlusu devlet, mazlum halkın adaletinden kurtulamayacak, döktüğü kanların hesabını bir gün mutlaka verecektir. Nitekim Sivas katliamcılarını taşıyan hapisane ring aracının Proletarya Partisi'ne bağlı Halk Ordusu gerillalarının saldırısına uğraması bu hesap soruculuktandır.

Ezilen azametli halk kitlelerinin egemenlere karşı yürüttüğü kurtuluş mücadelesi boyunca, tarih nice kahramanlıklara, nice katliamlara tanık oldu. Nicemiz zalimin zavallılığıyla tutuşturduğu ateşlerde diri diri yandı, sehpalarda ölümlü kucakladı, bedenine saplanan kurşunlarla bir tarih oldu bizlere. Baş eğmezliğin, kurtuluşun, onurun tarihi... İngiliz sömürgeciliğine karşı Fransız halkının yurtseverlik simgesi haline gelen, Fransız feodalilerinin sinsi entrikalarıyla katledilen Jeanne d'Arc gibi bizim de diri diri yakılanlarımız oldu. "En iyi Kızılderi, ölü Kızılderi'dir" anlayışıyla toprakları istila edilen Kızılderi'lerin yaşadığı dört yüz yıllık katliam trajedisinin başlangıcını anlatan şu sözler bugün hiç de yabancı değildir bize; "Büyük adam çorbası için yeşillik yetiştirmek üzere, yalnızca bir boğa derisinin kaplayacağı kadar küçük, küçücük bir toprak parçası istedi geriye ise yakılan çadırlar, yükselen dumanlar, yüzyıllar süren katliam ve sürgünler kaldı." Siyonist İsrail askerleri, diri diri yaktı Filistin halkını, tıpkı Hitler'in Yahudileri yaktığı gibi. Biz adına Türkiye denilen coğrafyada da yabancı değil katliamların, halka reva görülen acıların, yaşatılan zulümlerin... Bir halkın kültürünün, umudunun yakılmaya çalışıldığı Sivas katliamı da bunlardan sadece biridir, ne ilk ne de son olan... Tıpkı Dersim'de üzerine bombalar yağdırılarak zorla köylerinden göç ettirilen Kürtler gibi, 12 Eylül AFC'sinde sokak ortasında, işkencehanelerde katledilen yüzlerce devrimci gibi, Maraş'ta, Çorum'da yok etme, sindirme ve imha etme politikaları doğrultusunda katledilen emekçi halkımız gibi, Kızıldereli gibi, Roboski gibi... 2 Temmuz 1993'de karanlığın temsilcileri insanlık tarihinin unutamayacağı, günler öncesinden belli olan bir katliam yaptılar Sivas'ta.

Tarih 2 Temmuz 1993. Hava sıcak mı sıcak, hava bunaltıcı. Yazın kavurucu güneşli günlerinden bir gün. 2 Temmuz'da daha da sıcak hava. Etkinliklerin ikinci günü, Sivas'taki sağ eğilimli yerel basında (Hürdo-

ğan, Bizim Sivas, Hakikat, Anadolu, Yeni Ülke, Taraf) halkı tahrik edici başlıklarla bezenmiş haberler çıkıyor. Saldırganlar, saldırıya geçmek için koşulların yeterince olgunlaştığı kanaatine varıyorlar. Sivas başka bir

Müdürü ve diğer yetkilileri arayarak önlem alınmasını istiyor. Başbakan, İç İşleri Bakanı ve milletvekillerini arıyorlar. Otelde bulunan Aziz Nesin de Başbakan Yardımcısı Erdal İnönü ve Çalışma Bakanı Mehmet Moğul-

Nesin'in halkın inançlarına karşı bilinen tahrikleriyle halk galeyana gelerek tepki göstermiştir" şeklinde yorumlayarak saldırganları mazur gösteriyordu. Önceden hazırlanan, devlet eliyle gerçekleştirilen bu katliamda ateşlerin dili konuşuyordu Sivas'ta. Kimilerine göre ateş, temizliği, temizlenmeyi ifade eder. Ama o gün ateş, alevler yok etmeyi, kirlenmeyi, çürümeyi, faşizmi, faşizmin kan emici yüzünü yansıtmaktaydı. '80 öncesi Amerikan 6. Filosu'nu kible kabul edip namaza duranlar "Müslüman mahallesinde salyangoz satılıyor" diye 35 canı hiç acımadan katletti Sivas'ta. Sivas'ta yaşanan ne Alevi-Sünni çatışması ne de sağ-sol kavgasıydı. Bu devlet eliyle organize edilen bir katliamdı. Ne zaman ki devrimci-demokrat hareket iktidarı sallamaya başlarsa ya da bir halk uyanış bayrağını açarsa egemenler tarafından hep aynı komplolar düzenlenmiş ve aynı provokasyon ortamları oluşturulmuştur

1840, 1860, 1870, 1890, 1914-1915, 1917 tarihlerinde Kürtlerle Ermeniler; Müslüman Kürtlerle, Yezidi Kürtler defalarca birbirine karşı kıskırtılmış, ve halklar birbirini kırmıştır. 1920'de Koçgiri Halk Hareketi döneminde Kürtler Lazlara kırdırılmış, Ege bölgesinde Rumlara karşı Türkler kıskırtılmıştır. 1925'de Şeyh Sait İsyanı'nda, 1930 Ağrı ve Zilan isyanlarında, 1938 Dersim İsyanı'nda Alevilerle Sünniler birbirine kırdırılmıştır. İnsanlık ayıbı Sivas Katliamı'yla son bulmamış, günümüze dek devlet eliyle devrimciler, ilericiler, emekçiler ve ezilen ulus ve milliyetler onlarca kez katliamdan geçirilmiştir.

Katliamların sorumlusu devlet, mazlum halkın adaletinden kurtulamayacak, döktüğü kanların hesabını bir gün mutlaka verecektir. Nitekim Sivas katliamcılarını taşıyan hapisane ring aracının Proletarya Partisi'ne bağlı Halk Ordusu gerillalarının saldırısına uğraması bu hesap soruculuktandır. Ancak asıl hesap, bu piyonları yaratan ve yaşatan bu kirli düzenin kaldırılmasıyla sorulacaktır.

Bir Yeni Demokrasi Okuru

ruha bürünüyor. Sokaklar, kahveler, meydanlar ve parklar gözlerinde "kıyam" sancısını taşıyan ve sakallarını suratlarında bir yağlı ilmek sabırsızlığıyla sıvazlayan, karanlık çağların, peygambere kölelik döneminden çıkıp da gelmiş yüzlerle doluyor. Ve 2 Temmuz Cuma günü saat 13:30'da değişik camilerden akın akın gelen saldırganlar ellerinde sopalarla kültür merkezine saldırıyor, kültür merkezinin camlarını, kapılarını yerle bir ediyorlar. Gözlerini kan bürümüş saldırganlar dişlerini gıcırdatarak parçalayacak insan arıyor. Yeni katılımlarla sayısı 15 bine yaklaşan kitle şeriat istemlerini ve sloganlarını haykırarak etkinlik konuklarının kaldığı Madımak Otel'i'ne yöneliyor. Otel önündeki araçları ateşe veriyorlar önce. Sonra insanlık yanmaya başlıyor Madımak'ta. Otelde bulunanlar telefonla Sivas Valisi'ni, Emniyet

tay'la görüşerek can güvenliklerinin sağlanmasını istiyor. Ulaşılan her yetkili, "Korkmayın, her türlü önlem alınmıştır", "Olaya hakimiz" yanıtını veriyor. Hiç kuşkusuz ki olaya hakimiler bu yüzden 35 can, 35 yürek katledildi Sivas'ın orta yerinde. Sivas'ta eli sopalı, taşlı, zincirli 15 bini aşkın saldırgan, insan avındaydı o gün. Korkunç durum, Başbakan'a, İçişleri Bakanı'na defalarca bildirildiği halde herhangi bir önlem alınmadı. 35 insan yakılarak feci şekilde katledildi. Böyle bir ortamda Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel; "Halkla güvenlik güçlerini karşı karşıya getirmeyiniz" diyor, ilgilileri uyarıyordu. Demirel'in halktan kastettiği oteli kuşatan saldırgan kalabalıktı. Başbakan Tansu Çiller ise "Çok şükür, otel dışındaki halkımız zarar görmemiştir" diyebiliyordu. İçişleri Bakanı Mehmet Gazioğlu ise otele yapılan saldırıyı, "Aziz

Seçimler Bir Sağanak Yağmurdur Yağar Geçer

HALKIN KURTULUŞU DEVRİMLEDİR

DEVİRİMİ ÖRGÜTLEYELİM!

Ülkemizde 2000'in başlarından itibaren gelişmeye başlayan bir fetişizmden, demokrasi fetişizminden bahsedebiliriz. Ekonomik, ideolojik, politik, siyasi, sosyal alanda yani yaşamın bütün alanlarında nobran bir faşizm varken demokrasiyi terennüm etmek, demokrasiyi fetişleştirmek gerçeklik algısının ne derece çarpılmış olduğunu gösterir. İşin bu noktaya gelişi egemenlerin ideolojik hegemonyası kadar demokrat ve ilerici güçlerin devlet ve demokrasi sorununa yaklaşımlarıyla da ilişkilidir. Bu kesimlerde demokrasi; parlamentonun varlığı ve sandığa gitmeye indirgenmiştir. Bu yaklaşım her seçim süreciyle birlikte biraz daha güçleniyor. Buna 24 Haziran erken genel seçimi ve Cumhurbaşkanlığı seçiminde de tanık olduk.

Esasında seçimler, kaybedeni kim olursa olsun kazananın devlet olduğu bir oyundur. Bu oyuna dahil olacağımız koşullar oluşabilir, böylesi durumlar-

da bu gerçeğin çok daha güçlü kavranması, hakim sınıfların ve onların devletin faşist karakterine yönelik ajitasyon/propagandayı daha bir yoğunlaştırmamız gerekli. Ama daha da önemlisi süreklileştirilmiş biçimde bir teşhir kampanyası sürdürmek, örgütlü güçlerimizi ve kitleleri bilinçlendirmektir. Boykot çalışmamız boyunca öne çıkardığımız, tartıştığımız noktalardan biri devletin karakteri ve onunla mücadele sorunu olması, görmüş olduğumuz bu gerçeklikten dolayıdır.

ERKEN SEÇİME GİTME NEDENİ DURUYOR, KRİZ BÜYÜYOR!

Erken seçim görünürde Bahçeli'nin açıklaması ve teklifiyle gündeme gelmiş, Tayyip-AKP'nin değerlendirmesiyle kesinleşip karar altına alınmıştır. Oysa sürecin MHP-AKP arasında

önceden yapılmış bir anlaşmaya bağlı olarak geliştiği, Bahçeli'nin bu anlaşmanın sözcüsü olduğu anlaşılmaktadır. Seçimlerin erken bir tarihe çekilmesi ekonomik ve siyasi krizin çok daha derinleşeceği yönünde bir beklentiden kaynaklandığı bizim de paylaştığımız bir tespittir.

Kriz, biri yapısal diğeri dönemsel olmak üzere iki kaynaktan besleniyor. Ülkenin, emperyalizme bağımlı yarı-sömürge, yarı-feodal olması, krizin yapısal nedeni; emperyalist sermayenin özellikle 2007'den itibaren girmiş

binde görev almasını istiyor, bunun güven yaratacağını, sermaye tarafından iyi karşılanacağını, yeni isimlerle belirsizliğe neden olmamalarını belirtiyor. Dikkat çekici bir diğer konu ise hem IMF hem de JP Morgan'ın Türk hakim sınıflarında neyin yapılması, neyin yapılmaması hakkında başlıklar açmasıdır. Emperyalist sermaye Türkiye'ye baktığında kriz kasırgasının vuracağı bir ülke görüyor ve bundan etkilenmemek ya da bunu fırsata çevirmek için programlar sunuyor.

Seçim sonuçları Türkiye'deki eko-

Erdoğan'ın "balkon" konuşmasında daha demokrat, daha adil ve daha özgür bir Türkiye demesi hiç kimseyi aldatmamalıdır.

"YİTİK GÜNLERE UYANMAK"

Seçim sonuçları hakkında bir "ekşi sözlük" kullanıcısına ait bu cümleler eminiz ki ülkenin yarısına yakın bir kesimin duygularını da yansıtıyor. Türkiye halkı bir zamandır Erdoğan yanlısı ya da karşıtı biçiminde ayrıışmış- saflaşmış durumdadır.

24 Haziran seçim sonuçları bir kez daha bu ayrışmayı teyit etmiştir. Bu tablo, iç dinamiklere (kapitalist gelişme, kentleşme, yeni kuşak işçiler, değişen sosyal örtü ve ilişkiler vb.) bağlı olarak uzun sürede değişebilir. Değişimin daha hızlı yaşanması ise devrimci durumun yükselişine bağlıdır.

Bugün Erdoğan-AKP yanlısı kitle muhafazakar ve dinci olduğu kadar milliyetçidir de.

olduğu krizin aşılmamış aksine birikerek daha büyük krizlere doğru eğilim içerisinde olması; buna bağlı olarak emperyalistlerin geliştirdiği kimi tedbirlerin Türkiye ve benzer ülkelerdeki etkisi, Türkiye'deki krizi besleyen "dönemsel" dediğimiz ikinci kaynaktır. Anayasa referandumu gibi erken genel seçimler de Türk hakim sınıflarının kriz ve sonuçlarıyla ilgili geliştirdikleri hamlelerdir. Türkiye'nin emperyalizme bağımlı yapısı, 420 milyar dolarlık bir dış borç oluşturmuştur. Alman DW kanalı "TL'deki devalüasyon dramatik boyutta" diyor ve Türkiye'nin hızlı bir sermaye kaçışıyla karşılaşabileceğine işaret ediyor. Aynı kanal IMF raporlarında Türkiye'nin bir borç ödeme krizine düşeceği yönünde beklentisinin olduğunu söylüyor. Yine JP Morgan ise M. Şimşek ve N. Ağbal'ın yeni ka-

nomik ve siyasi krizi değiştirecek bir güç ve yeteneğe sahip değildir. Kimin kazanacağından bağımsız olarak, iş başına gelen, derinleşen bir kriz devralacaktır. Bu da gösteriyor ki seçim krize çözüm bulmak için değil, krizin yıkıcı sonuçlarına tutulup, olası bir yenilgiyle çıkmamak için erkene alınmıştır.

Ülke seçimle çözülmeyen aksine daha da derinleşiren bir kriz ortamındayken, faşizmin daha bir koyulaşacağını öngörmek mümkün.

İzzettin Önder "ekonomi sıkıştıkça kur ve faizin yükselmesi sonuç göstergesidir. Bu dönemde sıkışıklık yaşayan halkın çaresizliğine karşı demokratik açılım düşünülemez" (25.04.2018) derken çok haklıdır. AKP, seçim vaatleri arasına OHAL'e son verileceğini koyması yine R. T.

Erdoğan'ın bir dönem "milliyetçiliği ayaklar altına alırım" sözleri yanıltmamalıdır. Tıpkı bunun gibi MHP ile uzlaştıktan sonra Erdoğan-AKP çizgisi "Türk-İslam Sentezi"ne oturdu, biçimindeki görüş de hatalıdır. Erdoğan-AKP devletin özgün ideolojisi olan "Türk-İslam Sentezi"ni başından beri sahiplenmiş, bu çizgiyi zaafa uğratacak hiçbir uygulamaya girişmemiştir. Bu ideolojinin bazen "Türk" bazen "İslam" rengi ortaya çıkabilir. Sentez eşit düzeyde sabit bir karışım değil, güncelle göre değişen dinamik bir durumdur. Erdoğan'ın yaptığı da sentezi yaratıcı biçimde uygulamak, koşullara göre söylem geliştirmektir.

Türk-İslam sentezi faşist Kemalist ideolojinin güncel biçimi ya da türevlerinden biridir. Erdoğan-MHP ortaklığı ise bu ideolojik zemin üzerinde yükselerek inşa oluyor. Yani seçimin

aritmetik sonuçlarına bağlı olarak Erdoğan liderliğinde kurulacak yeni yönetim Kürtler'e, Aleviler'e, kadınlara ve azınlık cinslere (LGBTİ+'lere) kapkara günler muştuluyor (!)

Bu durum Erdoğan-AKP ile ilişkili, onlara bağlı bir gelişme olarak gören devrimci demokrat güçler fena halde yanılıyorlar. Erdoğan-AKP içerisine girdikleri kabın biçimini almıştır. TC devleti Türk ve İslam/Hanefi sütun üzerine oturmuştur. Diğer ulus ve inanç biçimleri asimile edip yutmak için onların varlığı reddedilmiştir. Tekçilik kendi dışındakilere ve onlara ait olanlara el koymak, gasp etmek için uygulanmıştır. TC'nin kuruluşundan itibaren kesintisiz biçimde uygulanan siyaset Erdoğan-AKP tarafından da uygulanmaya devam ettirilmiştir.

Devrimci demokrat güçler kitlelere eşek yerine palanı gösterip "eşek bu" diyorlar. Erdoğan yanlısı ve karşıtlığı keskinleştiği ölçüde yanlış hedefe yönelimde ısrar daha da büyüyecek gibidir. Boykot çalışmamız da okun sivri ucunun doğru hedefe yönltilmesi ağırlıklı bir yer tutuyordu. Kitleleri doğru hedefe yönltmek bundan sonrasının da öncelikli işidir. Kitleleri "yitik günlere uyanma" ruh halinden çıkarmak zorundayız ve onlara doğru hedefi göstermek bunun bir parçasıdır.

SEÇİM SONUÇLARIYLA İLGİLİ SINIRLI BİR OKUMA

24 Haziran seçimleri, kendine ilişkin yüksek beklentilere rağmen neredeyse sürpriz bir biçimde sonuçlanmadı. Değişimi çok farklı gelişmelere bağlı olan ve beş-altı seçimdir pek değişmeyen bir seçim sosyolojisi oluşmuş durumda. CHP diğer seçimlerde olduğu gibi Ege ve Trakya'da, HDP T. Kürdistanı'nda özellikle "Güneydoğu'da", AKP ise geri kalan her yerde birinci parti konumunu korudu.

Bununla birlikte AKP'nin Kasım seçimlerine göre %7 oranında bir oy kaybına uğraması ve 7 Haziran 2015 seçimlerindeki oy oranına gerilemesi dikkate değer bir gelişmedir. 7 Haziran 2015 seçimlerinin ayırt edici yönü devrimci durumun yükselişte olduğu bir dönemde gerçekleşmesidir. Ondan önceki seçimde oyu %48'lerde olan AKP, 7 Haziran'da %41'lere gerilemiştir. 7 puanlık bir düşüş dev-

rimci itilimin sonucu olarak kitlelerin AKP'den uzaklaşması olarak yorumlanmıştır. Bu seçimde de AKP, önceki (Kasım 2015) seçime göre %7 oranında bir erime yaşamıştır. Bu erimenin devrim rüzgarının etkisiyle olduğunu söyleyemeyiz. AKP'de demirlemiş olan sayısını bilmediğimiz kararsız seçmenin, bir kısmı başka partilere

yönelerek AKP'yi terk etmiştir.

Diğer seçimlerde olduğu gibi bu seçimde de halkın yoksul kesimlerinin önemli bir bölümü "AKP" demmiştir. CHP ise esas olarak "hali vakti yerinde" olan kesimlerden oy almıştır. Gündüz Akman bu durumu "geri ülkelerde ikili yapı" kavramıyla açıklamaya çalışmıştır. Yani bir tarafta Finlandiya diğer tarafta Afganistan. G. Akman'a göre siyasal, sosyal ve iktisadi ayaklar üzerinde yükselen bu ikili yapı Türkiye'de zirve noktasındadır. G. Akman demek istiyor ki, CHP ikili yapıda Finlandiya'dır, AKP ise Afganistan... Benzetmeler tartışılabilir ama seçmen profilinin anlaşılmasına yardım ediyor. Şüphesiz Finlandiya bölgesindeki halk da Afganistan bölgesindeki halk da bizim halkımızdır. Fakat Afganistan bölgesi bizler tarafından da ihmal ediliyor ki o aşılması gereken önemli bir çelişkimizdir.

Saadet Partisi durumu da incelemeye değerdir. Seçim sürecinde görece daha demokrat ve millici bir söyleme sahip olduğunu gördük. SP'nin sınıf karakteri söylemlerine yansyordu. Milli burjuvazinin temsilcisi olmaları onları belli ölçüde milli ve demokrat kılıyordu. SP'nin aldığı oy oranı İslami referansları esas olan kitlede "batı" (emperyalizm) karşıtlığının son derece sınırlı ve yine İslami ra-

dikal damarın çok zayıf olduğunu gösteriyor. Yoksul Müslümanlar SP'ye değil AKP'ye yönelmiştir. SP gerçekliği İslamiyet'le kendiliğinden olan bir ilerlilik, bir adalet ve eşitlikçiliğin olmadığını gösteriyor. SP'nin aldığı sonuçlardan hareketle "Milli Görüş"ün nihayete erdiğini söyleyebiliriz. Önümüzdeki dönem SP içeri-

sinde ciddi tartışmalara gebe dir.

Seçim sonuçlarının CHP'deki yan kısı ise Kılıçdaroğlu'nun yerini M. İnce'ye bırakması yönünde yoğun, şiddetli bir baskıyla karşılanacak olmasındır. M. İnce başkanlığında bir CHP için bütün koşullar olgunlaştırılmış durumda. Geriye fitili ateşlemek kalmıştır.

SMF, Halkevleri, ÖSP, SODAP, Birleşik Devrimci Parti, ESP, SYKP gibi devrimci demokrat kurumlar; Ahmet Şık, Züleyha Gülüm, Ö. Faruk Gergerlioğlu gibi demokrat kişileri de içerisine alarak zorlu bir seçim sürecine atılan HDP'ye kısa değinilerle yer versek de, özel ve ayrıntılı bir incelemeye tabi tutmak gerektiğini belirtelim.

Başından beri ama özellikle son iki yıldır HDP, faşizmin en azgın saldırılarının muhatabı olmuştur. Tutuklanan yönetici ve gönüllülerinin sayısı binlerle telaffuz ediliyor. Eş genel başkanları, vekil ve belediye eş başkanlarının tutuklu olduğu bir partidir HDP. Bütün olumsuz koşullara rağmen coşkulu bir kampanya yürüttüğünü biliyoruz. Fedakar Kürt halkı bu sürecin katalizörü olmuş, dirençle mücadele etmiştir.

Seçim sonuçları açıklanmaya başladığında HDP'nin barajı aştığı görülmüş,

67 vekille parlamentoda temsil hakkı kazanmıştır. Öte yandan HDP'nin T. Kürdistanı'nda önceki seçimlere göre %5-10 oranında bir oy kaybına uğradığı; büyük şehirlerden (İstanbul, Ankara, İzmir, Amed) gelen oylarla barajı aşabildiğini ayrıca not etmeliyiz. Hem oy kaybının hem de büyük şehirlerde yakaladığı "patlamanın" nedenleri ayrıca değerlendirilir.

Seçim süreci boyunca HDP'den yayılan enerji, kitlelerin coşkusu, umut ve kararlılığıdır. Öte yandan bu, umutlu ve coşkulu çalışmanın reformizme doğru olması "an"la süreç arasındaki çelişkiyi anlatır. Süreç "an"a feda edilmektedir. M. Yıldız'ın "halkımız tarihindeki en

büyük katılımı kendine düşman sistemi onayladı" sözlerindeki gibi HDP ve ittifak güçleri de güçlü demokratik bir çalışmayla reformizme bulanmıştır.

Bir bütün olarak dünyada, özel olarak bölge ve Türkiye'de çelişkiler yoğunlaşıyor, keskinleşiyor. Bağrında taşıdığı sorunlar ve dinamikler Türkiye'yi diğer ülkelerden ayırıyor. Sadece toplumsal çelişkilerin çeşitliliği ve keskinliği değil, komünist-devrimci, yurtsever hareketin gücü, yarattığı mücadele geleneği de TC devletini, faşist Türk hakim sınıflarını derinden korkutuyor.

İç ve dış gelişmeler ve ortaya çıkan politik durumdan kaynaklı olarak beka sorunu, egemenler cephesinde güncelliğini koruyor.

Sistem değişikliği, erken seçim gibi hamleler daha güçlü bir TC yaratmak içindir. Fakat yarı-sömürge, yarı-feodallikten gelme siyasi, sosyal ve iktisadi sorunlar "güçlü Türkiye'nin", "güvenlikçi Türkiye'den" öte bir şey olmamasına yol açıyor.

Seçimler kitlelerin değişim isteklerini yansıtıyor. Her alanda devrimci temelde yenilenecek ve yenileyerek, görevlerimize daha sıkı sarılarak kitlelere, onların sinesine doğru yürüye-

İSVİÇRE'DE FLORMAR İŞÇİLERİYLE DAYANIŞMA EYLEMİ

ZÜRİH- İTİF'in (İsviçre Türkiyeli İşçiler Federasyonu) çağrısıyla Zürih'te bir araya gelen devrimci-demokrat kurumlar Flormar işçileriyle dayanışma eylemi düzenledi.

Yves-Rocher önünde gerçekleşen eylemde sık sık "Yaşasın enternasyonal dayanışma", "Enternasyonal dayanışmayı yükselt", "Flormar işçisi yalnız değildir" sloganları haykırıldı. Eylem boyunca Flormar işçilerinin direnişinin sahiplenilmesi gerektiğini ifade eden bildiriler halka dağıtılarak Yves-Rocher şirketine baskı yapılması çağrısında bulunuldu. Bildiri dağıtımını sonrası mağazanın kapısını kapadığı gözlemlendi.

İTİF, İDHF, İGİF, SYKP, KKP, CDK-S Zürih adına okunan ortak basın metninde Flormar işçilerinin sendikalı oldukları için hukuksuz bir şekilde işlerinden atıldıkları ve direnme haklarını kullandıkları ifade edilerek dayanışmayı yükseltme çağrısı yapıldı.

Açıklamada OHAL sonrası işçilerin grev ve eylem haklarının gasp edildiği belirtilerek, "Ağır bir sömürü

ve kölelik ücretiyle, güvencesiz ve güvenliksiz çalışma koşullarında emeği sömürülen ve hakaretlere, baskıya maruz kalan işçilerle dayanışmak, biz sınıf kardeşlerinin görevidir. İşverenin işçilere yönelik hukuk-dışı saldırısı, AKP-Erdoğan

hükümetinin açık desteği ile yapılmaktadır. OHAL ile işçilerin eylem ve grevlerini yasaklayan hükümet, bu hukuksuzluğun sorumlusu, işçilerin düşmanı olduğunu göstermiştir" ifadelerine yer verildi.

Devamında, "Bizler, yerli ve göçmen işçiler olarak, sınıf kardeşlerimiz olan Flormar işçilerinin yanında, onların haklı-meşru hak

mücadelelerini sahipleniyoruz. Kalplerimiz sınıf kardeşlerimiz için atıyor. Onların insanı temel hakları için gerçekleştirdikleri direnişlerini selamlıyor ve her zaman yanlarında olacağımızı, sahipleneceğimizi haykırıyoruz. İşçi sınıfının düşmanlarına karşı, uluslararası işçi sınıfının enternasyonal dayanışmasını yükseltmek bizim görevimizdir.

Bunun için, Flormar işçilerini ezen, hukuk-dışı saldırılarının sahibi olan Yves-Rocher grubunu protesto ediyoruz.

Emekçi kardeşlerimizden onların ürünlerini tüketmemelerini, direnen Flormar işçilerini desteklemelerini talep ediyoruz" denilerek Yves-Rocher firması teşhir edildi. Dayanışma eylemi "Direne direne kazanacağız", "Flormar işçisi yalnız değildir", "Yaşasın sınıf dayanışması" sloganları haykırılarak sonlandırıldı.

HABER TURU

İşçiler işgal ettikleri CSUN fabrikasını terk etmiyor

HABER MERKEZİ- İstanbul Tuzla Serbest Bölge'de bulunan CSUN EURASIA Fabrikası'nda Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye yaklaşık 400 işçi, ücretleri ödenmediği için 19 Haziran Pazartesi gecesi başlattıkları fabrikayı terk etmeme eylemini sürdürüyor. İşçiler ücretleri ödenene dek fabrikadan çıkmayacaklarını duyurdu. Sendikadan yapılan açıklamaya göre, fabrikada yaklaşık bir yıldır ücret ve ücrete bağlı ödemelerde düzensizlik yaşanıyor. Son olarak yine ücretlerini alamayan işçilerin tamamı pazartesi gecesi fabrikaya kapanarak işgal eylemi başlattı. Yaklaşık 400 işçi geceyi fabrikada geçirdi. İşçilerin fabrikada direnişi sürüyor.

MM Süpermak Ambalaj'da grev kararı

HABER MERKEZİ- Selüloz-İş Sendikası, Avusturya menşeli MM Süpermak Ambalaj işyeri ile yürütülen TİS görüşmelerinde bazı maddelerde anlaşma sağlanamaması nedeniyle İzmir, Karaman ve Antep'te toplam 250 işçi ile greve çıktı.(20 Haziran) Greve ilişkin açıklama yapan Selüloz-İş Sendikası, "Yaklaşık 250 kişi ile başlattığımız grev, fiili olarak grevlerin yasaklandığı, hak aramanın meşru sayılmadığı bir dönemde büyük öneme sahiptir. Bu nedenle bu üç fabrikanın bulunduğu yerde tüm emek güçlerini ve sınıf dostlarını grevimizi büyütme ve dayanışmaya davet ediyoruz" denilen açıklamada, "Biz sendika olarak grevi amaç değil, taleplerimizi elde edebilmek için bir araç olarak görüyoruz." ifadeleri kullanıldı.

Tat Çelik'te Grev Kazanımına Sonuçlandı

HABER MERKEZİ- Zonguldak Ereğli'de kurulu Tat Çelik fabrikasında çalışan işçiler toplu sözleşme sürecinde anlaşma sağlanamaması üzerine greve çıktı. (20 Haziran)

Ereğli Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Tat Çelik isimli fabrikada çalışan işçiler toplu sözleşmede anlaşmaya varılamaması üzerine greve başladı. Yaklaşık 480 kişinin çalıştığı fabrikanın önünde toplanan işçilere Gülüş Belediye Başkanı Gökhan Demirtaş destek verdi. Türk Metal Şube Başkanı Metin Ercan burada yaptığı konuşmada, "Uyuşmazlık zaptı tutulan sözleşme görüşmelerinde 19 maddeden oluşan ücret ve ücrete bağlı maddeler üzerinde anlaşmaya va-

ramadık. Görüşmelerde uzlaşma sağlanamadığı için aldığımız karar

gereği grevdeyiz. Bu arkadaşlar asgari ücretle, ağır şartlarda çalışıyor. Çok fazla bir şey istemiyoruz, hakkımızı istiyoruz. İnanıyorum ki, işveren kanadı da bu grevi kendi

aralarında değerlendirecektir. Yasa gereği grev sürelerinde sendikalar üyelerine asgari ücretin üçte biri oranında aylık ödeme yapar. Ancak sayın genel başkanımız size 1000'er lira verilmesini istedi" dedi.

Greve çıkan işçiler fabrikanın önünde davul zurna eşliğinde halay çekti.

Türk Metal Sendikası yürütülen toplu sözleşme görüşmelerin kazanımla sonuçlandığı bildirdi. Türk Metal Sendikası Kdz. Ereğli Şube Başkanı Metin Ercan ile bir araya gelen Tat Metal Çelik A.Ş. Mali ve İdari Direktörü Sedat Çiftçioğlu, görüşmelerde işçilere yüzde 35 zam verilmesi ile anlaşma tutanağının imzalandığını söyledi.

ÖYKÜ

YAĞMUR

(...)Daha sonra ne aradık ne sorduk. İdeolojik zaaf, iflah olmaz küçük burjuva hastalık, yozlaşmışlık olarak açıkladık bu gidişi. Eşcinselliğe değinmedik, sadece ilgili yoldaşlar bildi. Sakladık. Aradan hayli zaman geçti. Kadın sorununa dair yeni sorgulamalar, tartışmalar ataerkiye güçlü darbeler vurdu. Hem kavrayış derinleşti hem de ufkumuz genişledi. Kadın yoldaşların emeği çok büyüktü bu noktada.

Yoldaşla vedalaştık. Gece nin on ikisiydi. İn cin top oynuyordu. Semte doğru tabana kuvvet. Ara yollardan devriye polislerine görünmeden yürüyordum. Sokaktan caddeye çıktım. İki üç adım atmadan bir araba, içinde hınca hınç kıyamet, yanımdan hızla geçti. Elli metre ileride acı frenle durdu. Biri kapıdan dışarı fırladı. Galiz küfürler, bağırışlar. Durumu anladım. En ufak bir saldırıda olaya müdahil olacaktım. Elimi belime attım. Neyse ki araba yoluna devam etti. Arabadan fırlayan bana doğru geliyordu. Yürüyüşünden tanıdım. İçime bir acı çöktü; o idi. Rastlaşmamıza az kalmıştı ki araba gerisin geri geldi. Onun yanında durdu. Camdan kafasını uzatan bıyıklının “seni beklediğin o kavşağa gömeceğim, sen görürsün Yağmur Hanım” bağırtısı geceye yayıldı. Araba gaza basıp uzaklaştı. “Yağmur Hanım” derken “hanım” kısmı aşağılayıcıydı. O cevap vermedi. Sokak lambasının altından hızlı adımlarla ilk sokağa dönerek yoluna devam etti. Yağmur ismini tarihin soğuk nefesi gibi ensemde hissediyordum.

Ahmed yoldaşla 90’ların ortasında tanıştık. Toplumsal muhalefet oldukça yüksek, ortalık hareketliydi. Semtteki taraftar ve faaliyetçilerimizin dilinde bir genç dolanıyordu. Haliyle merakım arttı. Saffarımızdaki bu yoldaşlar görüşmek farz olmuştu. Zira anlatılanlar oldukça olumluydu. Düzenlediğimiz bir etkinlikte tanıştık. Sonraki günler hakkında söylenenlerin doğru olduğuna bizzat tanık oldum. Kendini aşan bir enerjiyle her yere koşturuyordu. Kavrayışı güçlü, örgütleyici ve harekete geçirici yönleri ön plana çıkıyor, umut vaat ediyordu. Semt sorumlusu olarak yakından ilgilendim. Çok sürmedi yardımcımın olması. Süreç onu geliştiriyor o da sürece yanıt oluyordu.

Yağmur’un peşinden gitmek istedim fakat gidemezdim. Bir an önce eve gitmeliydim. Yola koyuldum. Aklım dönüp dolaşır hep o güne, kahrolası

o güne gelip takılıyordu. Takıldıkça geri dönesim geliyordu. Dönemezdim. Dönemedikçe ağırlaştı benliğim. İnsanın kendine ağırlaşması ne taşınmaz bir yük mü.

Yoldaş canlıydı Ahmed. Yüreğindeki sevgisini nedensiz sunardı yoldaşlarına. Herkese ayıracak bir zaman vardı. Sosyal ve girişkendi. Kimseyi geri çevirmezdi. Taşındığı özelliklerden dolayı ona kadro gözüyle bakıyordum. Aynı şeyi birçok yoldaştan da duydum. Sevmediğim bir huyu vardı; banyodan geç çıkıyordu. Yarı şaka yarı ciddi takılırdım: “gücük burjuvalar sıcak suyu sever” diye. O ciddi yanını anlar ama bir şey demezdi. Sessizce gülümserdi. Bu geç çıkılmaların nedenini öğrendiğim gün, erk hançerini Ahmed’e sapladığım gün oldu.

Nihayet eve geldim. Işığı yakar yakmaz gözüme ilk ilişen tekli koltuk oldu. O gün yaşanan onun tüm kareleri beynime hücum etti. Daha fazla dayanamadım. Yağmur’a sarılırcası-

beynimde dört dönüyordu. Tanımsız ve tarifsiz olan duygu atmosferi içindeydim. Bu ne hal, ilkeler-ahlak-onur nerede? Ne oldu? Derken içimde bir hiddet dalgası kabarıyordu. Umut vaat eden Ahmed yoldaşın hali beni çileden çıkarıyordu. Yoldaş doğru bir şey söylemek üzereyken banyonun kapısını çarparak çıktım. Peşimden geldi. Salondaydık, oldukça sakindi. Bense aldatılmış, aşağılanmış, sırtından vurulmuş bir duyguyla doluydum. Karşımda durdu, “Yüzüme bak” dedi. Tonu kendinden emindi. Yüzüne bakmadım. “Yoldaş önce bir dinle...” der demez elimin tersini yukarı doğru savurup bağırarak “neyi dinleyeceğim ha! Neyi?” diyerek kestim sözünü. Göğsüm bir körüğü andırıyordu. Laf anlayacak durumda olmadığımı anlayan yoldaş istifini bozmadan “tamam toplantı istiyorum, komiteyi topla”, “hay hay!” diye alayladım “akşama” diye de tersledim. Usulca yatak odasına çekildi. Sıcaklığı, teri, soğuk suyu her şeyi unuttum. Bize ne derler? Ne gözle bakarlar? düşüncesiyle çıktım evden.

Gözlerim o günün her anına tanık olan evdeki her şeye ilişip durdu. Tarih yeniden canlanıyordu, sanki. Üzüncü içinde koltuktan kalktım, ağlamaklıydım. “Ah!” dedim. “Ah Yağmur!” Ömürden harcayarak öğrenmek ne kadar da sancılı...

Aklım Ahmed yoldaştaydı. Geçmişe odaklanıyor, bir şeyler bulmaya çalışıyor, “nasıl göremedim, nasıl fark etmedim” diye kendime kızıyordum. Komiteden bir yoldaşı buldum diğer yoldaşı da bulmasını akşama toplantı olduğunu söyledim, ayrıldık. Semtte dolanıyordum fakat tek gündemim Ahmed’di. Daha önce hiç karşılaşmadığımız bir sorundu. Ne okumuşluğumuz vardı ne de doğru düzgün bir bilgimiz. Biz onlardan uzaktık onlar da bizden. Kadın sorununa dair onlarca kitap-makale okuduk fakat bu konuya dair bir deneyimimiz yoktu. Genel toplumsal kabuller ve kulaktan dolma bilgilerden ileri gitmiyordu birikimimiz. Dahası toplumdaki dışlayıcı, yaşam alanı tanımayan yaklaşımı biz

na tekli koltuğa oturdum. Öylece kalakaldım. Onu düşünüyordum.

Sonbahar olmasına rağmen sıcak bir gündü. Sırt çantam dopdolu eve dönüyordum. Kan ter içinde kalmıştım. Semtin rampasını çıkarken tek düşündüğüm eve varır varmaz soğuk suyun altına girmektir. Eve yaklaştıkça sabırsızlanıyordum. Soğuk suya odaklanmış halde içeri girdim. Evden çıt çıkmıyordu. Çantayı yere bıraktım. Doğru banyoya... Kapıyı açar açmaz gördüğüm manzara karşısında şok oldum. Sorular, yargılar, çıkarsamalar

devrimcilerde de vardı. Dövmüyor, tecavüz etmiyor, öldürmüyorduk fakat bunlara sessiz kalıyor, hiç bu-laşmıyorduk. Hakim olan anlayış ve yaklaşım “bunlar, bu hastalık, devrimci saflara sirayet edemez” şeklin-deydi. Kararımı verdim. Öyle olması gerekiyordu. Kimsenin diline düş-mezdik!

Akşamın dokuzu gibi eve girdik. Ahmed yoldaş karşıladı bizi. Toplantıyı hemen başlatmak istiyordum. Yoldaşlarda onayla-yınca kaçınılmaz sonu uzat-manın ne alemi vardı! Önce o olayı anlattım. Yoldaşlar-da benim gibi şok oldular. Sonra sözü Ahmed yoldaşa bıraktım. Yoldaş olaya dair beni onayladıktan sonraki ilk cümlesi “ben eşcinselim” oldu. O tekli koltuktaydı, biz üçümüz kanepede. Suratımız ekşidi hemen, kadro olabile-ceğini düşündüğümüz yolda-şa bak hesabından. Tınmadı Ahmed yoldaş, kendinden emin, konuşmasına devam etti. Kadın sorunu, cinsiyet rolleri, cinsel kimlikler ve eşcinsellik konularına de-ğindi. LGBTİ+’lerin yaşa-dığı sorunların panoramasını çizdi ve cinsel kimliklerinin kabul edilmesi için verdik-

leri mücadelenin dünya ve Türkiye örnekleriyle tarihsel sunum yaptı. Konuşması uzadıkça sabırsızlığım tepkiye doğru eviriliyordu. Konuşma hakkının olmadığı hissiyatı içindeydim. Bir ara durdu gözlerimizin içi-ne baktı. Konuşması bitti sandım oh! Diyecektim ki; “yoldaşlar bizim LG-BTİ+’lere dair bir politikamız ve ça-lışmamız yok. Onları örgütlememiz dahası saflarımızda yaşam alanı sunmamız lazım”, “Hee! İşi gücü bırakalım, işçiyi, köylüyü unutalım sizin derdinize düşelim öyle mi?” Sabırsız-lığımızın patlama noktasıydı. Hiddet-le konuşuyor, konuştuğça sinirleni-yor, sesim yükseliyordu, “sapkınlık, hastalık, ahlaksızlık saflarımıza, hele ki partiye, asla sirayet edemez” di-yordum. Yoldaşlar beni sükunete da-vet ediyorlardı fakat içimdeki faşist durmuyordu. Yoldaşların şaşkın ba-kışları arasında hızla banyoya gittim, aradığımı göremiyordum. Hırsla ses-lendim “nerede o?” diye. Aynı anda yattığımız odaya daldım. Yatağımı, dolabını karıştırıyordum. “Montu-mun cebinde” sesini duydum. Biri benden alacakmış gibi sarıldım mon-ta. Cebinden çıkarıp almamla salona girmem bir oldu. Kendimce en büyük delili, vibratörü göstererek “herkese bundan dağıtalım mı? Ha! Dağıtalım

mı?” bağırtısıyla kafasına fırlattım, Ahmed yoldaş hala sakindi. Onun bu haline de kızılıyordum; “yumuşa-ğa bak hem suçlu hem güçlü” diye hasbinallah çekiyordum. Yere düşen vibratörü aldı ve tek tek bize baktı. “Erkek ve kadın yoldaşlar cinsel kimliklerini istedikleri gibi yaşıyor. Aşık oluyor, sevip-seviliyor, doyusuya se-viştiriyorlar, peki biz? Cinselliğimizi, bedenimizi, benliğimizi, insana ait tüm duygularımızı saklayarak, sakla-

arak, solunarak, kaçarak, göçerek en kötüsü de kadın veya erkeklige giz-lenerek yaşamak zorunda kalıyoruz, bırakıyoruz. Bize, LGBTİ+’lere yaşam alanı tanımayan devrimin ata-erkil toplumdan ne farkı var, onun ne-resi dev...” Bu kez zıpladım, dili ne-relere de uzanıyordu! “Yeter! Defol git ibne, hastalığını bize bulaştırma!” dedim. Odaya dünya sessizliği çöktü. Bir insanın iç ölüm yaşamasının nasıl bir şey olduğunu Ahmed’in gözlerin-den anladım ama gocunmuyordum. Severdi beni, nazı geçirdi, faaliyet alanında birbirimizi tamamlıyorduk. Bundan dolayı ki benden asla böyle bir tavır beklemiyordu. Son raddeye kadar beni ikna edeceğini düşünmüş olmalıydı ki, yıkılması, umudunun kırılması o kadar derin ve etkili oldu. Sessizliği bozdu. Söz almak isteyen yoksa karara geçmeyi önerdim. Diğer yoldaşlar tepki ve tavrımı eleştirdi sa-dece, diğer noktalarda hem fikirdik. Ahmed yoldaşı saflarımızdan attık, kurtulduk o hastalıktan!

Balkona çıktım. Gecenin üçü müydü neydi. Gözüme uyku girmiyordu. Bı-yıklımın söylediği kavşağa doğru bak-tım. Yağmur’un toprağa bakarken ki

hali canlandı gözümün önünde. Ür-perdim. Bu geceki dahil bugüne dek yaşadıklarımı düşündüm. İçim ezildi. “Yağmur affet beni” diye karanlığa doğru fısıldadım.

Karar alınır alınmaz Ahmed yoldaş evi terk etti. Gecenin o vakti nereye gitti bilmiyorum, ilgilendirmiyordu da. Daha sonra ne aradık ne sorduk. İdeolojik zaaf, iflah olmaz küçük

kimliğini yaşamak istedi diye ezmiş, umutlarını hayallerini elinden almış öldürmüştüm onu. Hem de hiç acı-madan. Sokağa atmıştım onu, cam-dan kafasını uzatan bıyıklıların yanı-na... Balkondaki çıkmazdan kavşağa doğru çevirirken başımı derin bir iç çektim. Tüm bunları devrimcilik adı-na yapmıştım. Yüreğim bir deniz gibi kabardı kabardı bendini yıkan bir sel gibi patladı. Rampaya aşağı deli gibi koşmaya başladım. İçimden avazım çıktığı kadar bağıryordum: “Yağmur! Yağmur!”

Rampayı inip yönümü kav-şağa döndüğümde daha hızlı koşmaya başladım. İçimdeki ses susmuyordu. Kavşağa gelmem uzun sür-medi. Sabahın körü, kimse-cikler yoktu ortalıkta. Ara-yan gözlerle bakıyorum; sağa sola, öne arkaya, yok, yoktu işte. Kendini aşan enerji ve coşkuyla devrime daha nice katkılar sunacak bir yoldaşı mücadeleden koparmanın kahriyle geri-sin geri mezara, eve dön-düm.

Sonraki o günler defalarca gittim o kavşağa, LGBTİ+ derneklerine, eylemleri-ne; yok. Sokakta LGBTİ+ bireylere sordum, sosyal

medya, üçüncü sayfa haberleri, TV haberleri; yok bulamadım. Tarih bizi belki, bir daha karşılaştırırm diye za-mana bıraktım.

Mevsim sonbahara döndü. Yapraklar bir bir dökülüyordu dalından. Gü-nün koşuşturmacasından bakamadım hiçbir haber kaynağına. Akşamın do-kuzuna doğru eve geldim. Yoldaşlar kitap dergi okuyorlardı. Yemeğimi yedim. Salona geçtim. Masanın üze-rinde günlük gazeteler vardı, tekli koltuğa oturup okumaya başladım. İkinci gazetede tarih bizi yine karşı-laştırdı. Derin bir iç geçirerek koltuğa iyice yaslandım. Derin iç çekişim ses-li olmalıydı ki yoldaşlar “ne oldu?” dercesine baktılar. Cevap bekliyorlar-dı. “Yaşam dalından bir yaprak daha düştü”, “...”, “O artık yok” dedim, ağlamaklı. “Kim, ne oldu yoldaş an-latsana” gibi telaş, kaygı ve merak dolu sorular döküldü ağızlarından.

Yağmur’un hikayesini anlattım; “Şimdi” dedim “söyleyin onun katili kim?”

Gece boyu yağmur yağdı. Biri o gö-müldüğü kimsesizler mezarlığını ısı-lattı, biri de sol yanımlı...

DEVLETİN DERİN POLİTİK KRİZİNDE OPORTÜNİZMİN ÇEKTIĞİ BEYAZ BAYRAK!

Sermayenin günümüz temsilcisi AKP hükümeti nezdinde sistemin ekonomik ve politik krizi derin bir şekilde sürüyor. Türk hakim sınıflarının bu krizi kendi cephelerinde aşmak için kitlelerin önüne getirdiği seçimler, aslında sistemin iç olgusu olan krizin aşılmasında başarılı olacak mı? Başka bir soruya; sistemin hem başarı ümit ettiği hem de bir iç olgu olan ve giderek derinleşen krizin aslında seçimlerle ortadan kalkmayacağı gerçekliğini bildiği bir süreçte **reformizm** ve **oportünizmin** konumlanışını nasıl değerlendireceğiz?

Yazımızın iki ana hedefi var; sistemin kriz(ler) ve buna bağlı seçimlerin buradaki yeri ile reformizmin/oportünizmin krizi.

HAKİM SINIFLARIN "UMUTSUZ" KRİZ AŞMA ÇABASI

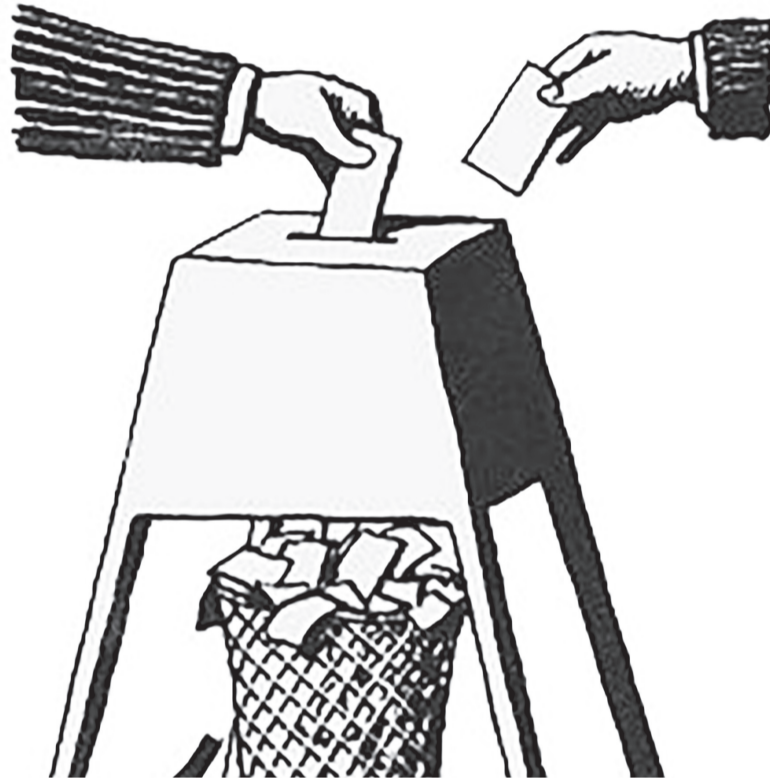
Türk hakim sınıflarının yaşadığı siyasal ve ekonomik krizin yansımaları ve beraberinde getirdiği olgular; hakim sınıfların yönetememe sorununu, kitlelerin de memnuniyetsizliğini yukarı noktalara çıkarmış durumdadır. Fakat derin akımlar köpükte değil, ırmağın altındadır. Ekonomideki tıkanma ve belirsizlikler, siyasal olarak geniş kesimler tarafından meşruiyetin sorgulanması başlıkları altında özetleyebileceğimiz her birisi dikkate değer olgular, içinden geçtiğimiz "seçim" sürecine rengini veren bir biçimde ilerlemektedir.

Türk hakim sınıfları da kendi sınıf çıkarları doğrultusunda -kendi klik dalaşlarıyla birlikte- sistemi tahkim etme çabasında ısrarla durmaktadır. Mevcut AKP hükümeti, bu süreçte "köpüğün görünen yüzünde" beliren bir simge olsa da mevcut kriz, bir devlet krizi olarak etkilerini sürdürmektedir. Buna bağlı olarak da "erken seçim", bu krizin aşılması için "umutsuz" da olursa sarılınan bir can simidi görevi görmektedir. "Umutsuz" diyoruz, çünkü mevcut ekonomik ve politik kriz, seçimle ortadan kalkmayacak kadar derinleşmiş, etki alanını mevcut konjonktürü şekillendirecek bir pozisyona getirmiştir. Bu doğrultuda seçim sürecinin iyi okunması, bu süreçte kitleleri mevcut sisteme karşı devrimci mücadelede seferber etme çabası önemli bir yerde durmaktaydı. Bu noktada seçim öncesinde seçime ve sürece ilişkin değerlendirmeleri-

mize tekrardan girmeyi gerekli görmüyoruz.

OPORTÜNİZMİN KRİZİ, DEVRİMCİLİKTE REFORMİZME "TERFİ"

Sınıf mücadelelerinden ibaret olan toplumlar tarihini sorgulamak, bundan öğrenme çabası içerisinde olmak; günümüz için "karmaşık" olanı anlamak, "zor" görüneni kolaylaştırmak adına kullanılacak yöntemlerden biri-

sidir. Gel gör ki bu yöntem, içinden geçtiğimiz süreçte kendine "devrimci" diyenlerin belki de hiç kullanmadığı bir yöntem de olmaktadır aynı zamanda. Yaşananlardan, yaşanmışlıklardan ders çıkarmama pratiği, günceli analiz etme, güncel perspektif sunmada kısa vadede geçiştirmeci, uzun vadede ise devrimci literatürden vurgularsak "çapsız" belirlemeleri ortaya çıkarmakta.

Devrimci ve demokratlar için meşruluğunun sorgulanmaması dahi gereken bir "seçim"e tutarsız ve çelişik yaklaşımlarda bulunularak; **devrim iddiası**, kitlelerin öfkesi ve memnuniyetsizliği -yine kitlelerin 'an'daki taleplerinin de etkisiyle- legalist ve reformist hayallere yerini bırakmaktadır.

Hakim sınıfların her türlü iç dalaşına rağmen, faşizm koşullarını her geçen gün daha da ağırlaştırdığı bir zaman diliminden geçiyoruz. Çok yakın sayılacak geçmiş süreçte bırakalım devrimcileri, geniş kitleler nezdinde dahi

meşruluğu yitirilmiş, kitlelerin "kuruluş" bağlamında heyecanlanmadığı seçim süreçleri yaşandıktan sonra, bu kaos ve öfkeyi kendi reformist hayallerine kurban edenler, ne geçmiş tecrübelerden ders çıkarmış oluyor ne de bahsettikleri "andaki dayanışma"-yı böyle gerçekleştirebiliyorlar. Bu doğrultuda esasen mevcut sistemin tahkim edilmesine hizmet eden fakat birçok yapının "dayanışma" olarak soslandığı yaklaşımları, tabiri caizse

ği bir gerçekliktir bu yadsınamaz. Bu geri düzey, gökkubbenin altındaki kaosun "az da olsa iyileştirilmesi", "nefes aldırılması" argümanlarıyla seçim sürecinde kitlelere devrim propagandası yapmaktan çekinen, kitleleri sisteme karşı devrim için örgütlemeyi bilinmeyen bir tarihe/sürece bırakan anlayışı da beraberinde getirmektedir. Unutulmamalıdır ki reformizm, kitle hareketlerinden yanlış sonuçlar çıkarılarak canlandırıldığı gibi, devrimci mücadelenin geliştirilemediği momentlerde de canlandırılabilir.

Seçim öncesi süreçte kendini gösteren, hakim sınıfların fiili saldırıları dahi yaşanan durumu gözler önüne sermektedir. Baskı, yasak ve öncekilerde olduğu gibi katletmeye varan pratikler karşısında kitleleri devrimci mücadelenin bileşenleri haline getirme iddiası yerine oportünist ve reformist hayallere kurban etme, oportünistlerin seçim sonrası daha büyük bir "iç yıkımla" karşılaşacağını gösterecektir. Öyle ki seçim propagandası yapanların, seçim sonrasına hazırlığı mümkün merteye yine aynı reformist çizgide ilerleyecektir. Böylesi bir süreci yaşadığımız "bugün"de kitlelerle birlikte kendilerini sistemiçileştirenlerin, seçim sonrası "özeleştirilerek" kitleleri devrim mücadelesinde seferber edecekleri bu sefer de bizler için "hayal dünyası"nda durmaktadır.

Bu noktada kitlelerin andaki taleplerini sistemiçine yedekleyen anlayış, aynı zamanda Türkiye Devrimci Hareketi'nin dönüm noktası olan '71 Devrimci Kopuşu gerçeğinin de reddi olmaktadır. Dönemin koşulları içerisinde devrimci bir çıkış olan, kitleleri parlamenter hayaller deryasından söküp alarak devrim ile reformizm arasına kalın çizgiler çeken anlayış, elbette ki bu oportünistlerde eğreti duracaktır.

Bu reddin yarına evrileceği nokta ise esas tehlikeyi barındırmaktadır. Bu yanılsamalı atmosferde, işçi sınıfının, emekçi ve ezilenlerin özneliğine dayalı devrimci mücadele olanakları yerine öfkeyi sistem içileştiren bu red ve anlayış, yaratılan sahte umutları yarına taşıyacak ve bugün çekilen ideolojik teslim bayrağı, yarın "gerçekler" karşısında iflas bayrağı olarak çekilecektir.

oportünizmin en alasını tarihin sayfalarına yazmıştır. Yine bu yaklaşımla "yanlış yapıysak öz eleştirimizi veririz" denerek küçümsenmekte, hem kendi hem de kitlelerin akıllarıyla resmen dalga geçilmektedir. "Kitlelerin önemi" vurgusunun altında kitle kuyrukçuluğunun kutsanmasıyla legalizm yeniden yeniden keşfedilmeye çalışılmaktadır.

Proletaryanın büyük öğretmeni Lenin'in "Ne Yapmalı?" adlı eserinden yapacağımız alıntı, seçim öncesi ve sonrası süreçte, yukarıda bahsettiğimiz şekilde sürece yaklaşan oportünistleri karakterize etmek için yeterli olacaktır: "Bir oportünist her formüle kolayca imzasını atar ve onu aynı kolaylıkla terk eder, çünkü oportünizm demek, kesin ve sağlam ilkelere sahip olmamak demektir."

'71 DEVRİMCİ KOPUŞUNDAN KOPUŞ!

Devrimin objektif gücüne nazaran subjektif gücün geri düzeyde seyretti-

TAYYİP KARŞITLIĞININ SINIF İŞBİRLİKÇİLİĞİNE EL VEREN KARAKTERİ

Kitlelerin en çok politikayla ilgilendiği, politize olduğu dönemlerden biri seçim dönemleridir. Hemen herkesin gündeminde olan seçimler, aynı zamanda farklı görüşlerin açığa çıkması, tartışılması açısından da önemli dönemlerdir. Seçimlere katılıp katılmamanın ötesinde, mevcut sistemin teşhir edilmesi, kitlelerle diyalog kurulması açısından da önemlidir bu dönemler.

Önemlidir diyoruz, çünkü bir turlusol kağıdı misali, hem partilerin hem örgütlerin hem de siyasetçilerin düşünce sistematüğünü, duruşunu, tahammülünü ve demokrasiyi ve özgürlükleri ne kadar kavradığını açığa çıkarmaktadır. Kimileri gırtlaklarını yırtıp yırtıp seçim meydanlarında ne kadar demokrat olduklarını kanıtlamaya çalışırken, aynı anda aynı mitinglerde ne kadar despot olduklarını gösteren uygulamalardan kaçınmamaktadırlar. Kameralar karşısında takılan “demokrasi” maskeleri, kameraların kadrından çıkınca anında gerçek yüzlerine dönüşmektedir. Bu demokrasi naraları aynı zamanda ittifaklar ve desteklemelerde de kendini çok açık bir şekilde göstermektedir.

OMURGASIZ İTTİFAKLAR

Kuşkusuz 24 Haziran’da yapılan seçimlerin en önemli tartışma başlıklarından biri, partiler arasında yapılan seçim ittifaklarıdır. Bir tarafta esasta AKP-MHP arasında yapılan, BBP vb. partilerin de destek verdiği “Cumhur İttifakı”, diğer tarafta CHP, İYİ Parti, Saadet Partisi arasında yapılan “Millet İttifakı”... Bir diğer tarafta ise herkesin oylarına göz koyduğu Kürtler halkının ve birçok devrimci demokrat kurum ve kuruluşun desteklediği HDP. Her ne kadar diğer burjuva-feodal partiler Kürtler’in oylarına göz koymuş olsalar da bir türlü HDP ile ittifaka yanaşmamaktadırlar. Aşağıda açıklamaya çalışacağımız bu kaçışın sebebi, elbette yıllardır tırmandırılan milliyetçilik ve şovenizm üzerinden örgütledikleri kitlelerini kaybetme korkusudur.

Diğer burjuva-feodal partilerin seçim ittifakları üzerine daha önce sayfalarımızda çeşitli yazılara yer verdik. Bu nedenle bunlar üzerinde uzun uzadıya durmayacağız. Bu ittifakların esasta çıkar ilişkisine dayalı pragmatist ittifaklar olduğu, muhtemelen seçim-

ler sonrasında bunların birçoğunun dağılmaya müsait olduğu açıktır. Nitekim MHP ve AKP arasında birkaç gündür başlayan tartışmalar ve restleşmeler bunun en iyi örneğidir.

Bu ittifakların 24 Haziran seçimlerinde istenilen sonuçların alınmaması durumunda daha da önem kazanacağı aşikardır. Bunun farkında olan partiler, kendilerine daha fazla alan açabilmek için kıyasıya bir yarış ve oyun içindeler.

Bu seçim ittifaklarından bizi en çok ilgilendiren ve bu yazımızın konusu da olan HDP’nin tavrı ve olası ittifaklara yaklaşımıdır.

GÜNÜ KURTARMA ADINA BELLEKLERİN SIFIRLANMASI

7 Haziran 2015 yılında yapılan seçimlerde ilk defa parti olarak katılan ve yüzde 10’luk barajı aşarak meclise 80 milletvekili gönderen HDP, sonrasında 1 Kasım 2015 tarihinde yapılan seçimlerde de barajı aşmış ancak bu kez 80 milletvekili yerine 59 milletvekilini meclise göndermişti. 7 Haziran seçimleri sonrasında tek başına hükümet kuramayan AKP, kirli “savaş” taktiklerini yeniden devreye sokmuş, Türkiye Kürdistanı’nın birçok kentini yerle bir etmiş, binlerce kişiyi gözaltına almış ve tutuklamıştı. Seçimlerde yapılan hileler ise bugün tüm dünya kamuoyu tarafından bilinmektedir.

Süreç içinde HDP’lilerin meclis içinde çalışmaları engellendi. AKP, CHP ve MHP’nin ortak kararıyla milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılmasının ardından, başta eş başkanlar Figen Yüksekdağ ve Selahattin Demirtaş olmak üzere 10’un üzerinde milletvekili tutuklandı. Figen Yüksekdağ’a yönelik intikamcı bir saldırı sonucu, milletvekilliği ve parti üyeliği düşürülüp siyaset yasağı getirildi. Bugün Cumhurbaşkanı aday olan dönemin HDP Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş başta olmak üzere bazı milletvekilleri hala tutuklu bulunurken, birçok milletvekilinin de milletvekillikleri düşürüldü. Bunun yanında sınır ötesine yönelik “savaş tezkereleri” yine bu ittifakın oy birliği ile çıkarıldı. Efrin’e yönelik saldırıda bu gerici-faşist ittifakın şovenizm yarışı da hafızlarımızda oldukça tazedir. Egemen sınıfların bu klikleri devletin çıkarları söz konusu olduğunda kesin

ve kararlı bir şekilde ortak hareket ederek Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden Türkiye halklarına azgın saldırıları hayata geçirmektedirler. Tarih bunun ispatlarıyla doludur.

HDP’ye karşı diğer faşist partilerin nasıl bir anda bütün çelişkilerini unutarak birleştikleri hepimizin malumudur. Bu durumu daha önce defalarca gördüğümüz ve yaşadığımız için pek şaşırıyoruz. Ancak tüm bu yaşananları unutarak, ittifak çağrılarını kapı aralayan HDP’nin tavrı, yaklaşımı tartışmaya değerdir.

HDP sözcüsü iken tutuklanan ve aylar süren tutukluluğunun ardından serbest bırakılan Ayhan Bilgen’in bir televizyon programında ikinci tura kalırsa kimi destekleyeceklerine yönelik soruya, “Bizim derdimiz Erdoğan değil, parti devletinin karşısında kim kalırsa ikinci turda ona oy veririz. İnce kalırsa İnce’ye, Akşener kalırsa Akşener’e oy vereceğiz” şeklindeki cevabı oldukça düşündürücüdür.

AKP karşıtlığı üzerinden, faşist-Kemalist sistem bir tarafa bırakılarak yürütülen siyasetin, M. İnce’den sonra tescilli katil Meral Akşener’i destekleme olasılığına gelmesi eleştiriye tutulması gereken bir durumdur. HDP’lilerin “Bu stratejik değil, taktik bir ittifaktır” tarzı yaklaşımları bu durumu yumuşatmamaktadır. On yıllardır faşist TC devletine karşı yürütülen mücadelede binlerce kayıp vermiş Kürt Ulusal Hareketi, oğullarını, kızlarını, kardeşlerini, arkadaşlarını, yoldaşlarını kaybetmiş kitesine, bu katliamların birçoğunun sorumlusu olan ve bunu her fırsatta övünerek dile getiren Meral Akşener gibi bir faşisti desteklemeyi açıklayamaz.

Ayhan Bilgen’in bu açıklamasının ardından, Aksaray’da miting yapan Meral Akşener, Aksaray İl Emniyet Müdürü’nün İYİ Parti’yi kastederek “Bunlar HDP ile aynı yolu yürüyor” açıklamasına verdiği yanıtta şunları söylemektedir: “Son zamanlarda özellikle benim programlarıma yönelik, devlet bürokrasisinden son derece çirkin hadiselerle karşı karşıyayız. Öncelikle şunu söyleyeyim: Aksaray Valisi’ni buradan uyarıyorum, bir polis müdürü Meral Akşener’i HDP ile yan yana koyamaz. Böyle bir terbiyesizliğe izin veremem. Ben bu ülkenin eski İçişleri Bakanım. Bu hadsiz

müdürü hiç unutmuyacağım.” Bildik kafatasçı, tekçi, inkarcı anlayışın bir başka biçimde ifadesidir bu. HDP ile yan yana konmayı bile hakaret olarak gören bir faşisti hangi argümanlarla destekleyebilecekleri bizler açısından merak konusudur.

Yine aynı şekilde açıktan dillendirilen Muharrem İnce’nin desteklenebilmesi tartışması da bizler açısından HDP ve ona destek veren diğer devrimci, demokrat ilerici güçler açısından oldukça sorunlu olacaktır. Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin ikinci tura kalması durumunda Selahattin Demirtaş, boykot etmeyeceklerini, Ahmet Türk ise Muharrem İnce’nin tek seçenek olarak karşısına çıkabileceğini dillendirmiştir. CHP’nin Demirtaş ve diğer milletvekillerinin tutuklanmasında ki payını, Efrin, Kandil ve diğer operasyonlardaki açık desteğini bir tarafa bırakarak İnce’yi destekleme tavrı, bumerang misali kendisine yeniden yeniden dönen ama ısrarla aynı şeyi denemekten imtina etmeyen savaştının hezeyanına benzer.

Bu seçimlerde boykot tavrı takınan kurumlara karşı oldukça acımasız ve saldırgan bir tutum takınan HDP’yi destekleyen devrimci, demokrat kurumlar, acaba bu sınıf düşmanlarının olası destekleme yönlü tavra karşı hangi tavrı geliştirdi merak konusu. HDP’nin en üst düzeyinde bugün dile gelen bu destek ve ittifak yaklaşımına karşı üç maymunu oynayan yaklaşımların, bu yaklaşımın realize olması durumunda nasıl yaklaşacaklarının da habercisi niteliğindedir. Egemen sınıf klikleri arasında birinden birini tercih etmek hiç kuşkusuz verili koşullarda taktik bir ilişkinin ötesinde sınıf işbirlikçi yaklaşımların tipik sonucudur. Politik karakteri ise hiç kuşkusuz reformizmdir.

Başta HDP olmak üzere, ona destek vererek tüm demokrasi güçlerine çağrımız, yönlerini kitlelere, dostlarına, devrime dönmeleridir. Burjuva-feodal siyasetin günübirlikçi, faydacı yaklaşımlarından kimseye fayda gelmez. Bugün günü kurtarmak için yapılacak ittifaklar, en küçük bir çelişkide tersine dönecek ve devrimci-demokrat güçleri vuracaktır. Tarih, hafızalarımızdan kolayca silip atamayacağımız kadar çok örneğine şahittir bu durumun.

BREZİLYA KOMÜNİST PARTİSİ - KIZIL FRAKSİYON: YAŞASIN İBRAHİM KAYPAKKAYA, YAŞASIN HALK SAVAŞI!

“Türkiyeli komünistler “Ordusu olmayan bir halkın, hiçbir şeyi yoktur” ilkesini savunarak, gerçek komünistler olduklarını Halk Ordusu’nu proleter devrim yolunda inşa etmeleriyle, onu kahramanca çarpışmalardan yoğurarak çelikleştirmeyi başarmış ve revizyonizme, tasfiyeciliğe ve sağ sapmalara karşı komünizm mücadelesinde ısrarlı durarak savunmuşlardır”

HABER MERKEZİ- Maoist Komünist Partisi- İnşa Komitesi (Galçya, İspanya), Kızıl Bayrak Komitesi (Almanya), Brezilya Komünist Partisi – Kızıl Fraksiyon, Maoist Komünist Partisi (Avusturya-Kuruluş İçin Komiteler Birliği), Maoist Komünist Parti (İtalya), Maoist Komünist Parti (Fransa), Devrimci Komünist Parti (Kanada), Türkiye Komünist Partisi /Marksist-Leninist, Yunanistan Komünist Partisi/ Marksist-Leninist, Peru Dayanışma Grubu gibi dünyadan enternasyonal örgüt ve partiler Avrupa’da düzenlenen Kaypakkaya anma gecelerine yolladıkları ortak metinle Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya’yı katledilişinin 45. yılında selamladılar.

Brezilya Komünist Partisi - Kızıl Fraksiyon ise ortak metnin yanı sıra geceye gönderdiği mesajla Kaypakkaya’yı andı.

“Brezilya Komünist Partisi – Kızıl Fraksiyon olarak Proletarya Partisi’nin, Halk Ordusu’nun tüm savaşçıları ve öncülerini ve aynı zamanda Proletarya Partisi’nin önderliğinde mücadele eden tüm Türkiyeli ve Kürdistanlı kitleleri büyük komünist önder İbrahim Kaypakkaya’nın katledilişinin 45.yılında, devrimci silahlı mücadeleyi Halk Savaşı olarak geliştirmeye çalıştıkları için en içten devrimci duygularımızla selamlıyoruz” ifadelerinin yer aldığı açıklama şöyle devam etti; “Brezilya’dan komünistler olarak, Komünist Partisi’ni inşa mücadelesini tamamlayarak aynı zamanda dünya devrimine hizmet edecek olan Halk Savaşı’nı ülkemizde başlatmayı hedefliyor ve kızıl bayraklarımızı büyük İbrahim

Kaypakkaya anısına yükseklere çekeceğimize yemin ediyor ve Kaypakkaya’nın açmış olduğu ışıklı yolu selamlıyoruz.”

“İbrahim Kaypakkaya proletaryanın silahlanması için Halk Savaşı’nın te-

bunu ise tek yol olarak, zaferi kazanmak için Yeni Demokratik Devrim’i geliştirme ve onun çıkarlarına hizmet edecek şekilde ele aldığı vurgulandı.

“Türkiyeli komünistler “Ordusu olmayan bir halkın, hiçbir şeyi

ilan ettiği vurgulanan açıklamada, bu tespitlerin Türkiye’de devrim için geçerliliğini koruduğu ve başka ülkelerin özellikle Ortadoğu’nun ülkelerinde devrim için örnek alınacak, büyük önemde olan belirmeler olduğunun altı çizildi.

“Onun mirasını savunmak Komünist Partisi’ni savunmaktan, Yeni Demokratik Devrim yolunu Halk Savaşı’yla savunmaktan ve çürümüş bürokratik-toprak ağaları devletini, emperyalizme bağımlılığı yıkmaktan ve bu şekliyle de aynı zamanda Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını güvence altına almaktan geçmektedir. İbrahim Kaypakkaya tarafından yükseklere çekilen bayrak Maoizm’in ve Halk Savaşı’nın bayrağıdır. Bu bayrak enternasyonal

mel ilkelerini ortaya çıkararak aynı zamanda Halk Savaşı’nın yolunu da çizmiştir. Kaypakkaya Komünist Partisi’nin gerekliliğini, birliğini ve inşasını savunmuş, proletaryanın bilimsel ve yıkıcı ideolojisi olan Marksizm-Leninizm ve Maoizm’i, ille de Maoizm ile kuşanmış ve bunu zafere gidecek yola kadar devrimin temel bir aracı olarak geliştirmeye çalışmıştır” ifadelerinin yer aldığı açıklamada Kaypakkaya katledilişinin 45.yılında selamlandı.

İbrahim Kaypakkaya’nın “İktidarı namlunun ucundadır” ilkesiyle, devrimci silahlı mücadeleyi Halk Savaşı olarak geliştirme temelinde yükseklere bir bayrak çektiği belirtilirken,

yoktur“ ilkesini savunarak, gerçek komünistler olduklarını Halk Ordusu’nu proleter devrim yolunda inşa etmeleriyle, onu kahramanca çarpışmalardan yoğurarak çelikleştirmeyi başarmış ve revizyonizme, tasfiyeciliğe ve sağ sapmalara karşı komünizm mücadelesinde ısrarlı durarak savunmuşlardır” ifadeleriyle devam eden açıklamada Kaypakkaya’nın Türkiye toplumunun Marksist sınıf analizini yaptığı belirtildi.

Kaypakkaya’nın köylülüğün Halk Savaşı’ndaki rolünün önemini temellendirerek ortaya koyduğu, Kürt Ulusal Sorunu’nun demokratik halk devrimi için temel önemini doğru biçimde

proletaryanın bayrağıdır ve bir kez yükseklere çekilmiştir: Artık onun düşme ihtimali ortadan kalkmıştır” ifadeleriyle süren açıklamada;

“Büyük önder İbrahim Kaypakkaya tarafından savunulan ve uygulamaya sokulan şanlı ilke ve düşünceler hiçbir zaman bugün olduğu kadar gerçek ve güncel olmamıştır. Maoist parti ve örgütlenmelerin 2018 1 Mayıs’ında yaptıkları açıklamada olduğu gibi” vurgusu yapıldı.

“Genel kriz ile birlikte emperyalizmin çürüme hali gittikçe keskinleşmektedir ve önümüzdeki yüzyıllarda çatlak büyüyerek devam edecektir. Bu anlamıyla da daha fazla yıkım ve bu duru-

mun etkileri tüm dünyada halk kitlelerine görülmemiş çile bırakmaktadır. Tam da bu yüzden dünya halklarının kararlı direnişi ve isyanları ortaya çıkmaktadır. Milyonlarca mültecinin yaşadığı dram ve saldırganlık savaşlarında halkların katledilmesi ‘insanlaştırma’ söylemleriyle katliamlarına devam eden emperyalizmin gerçek yüzünü göstermektedir. Emperyalizm bir kangrendir! Dünya halklarının ona ihtiyacı yoktur! Emperyalizm nihai anlamda zorunlu olarak yenilmeye, dünya halkları ise kazanmaya mahkumdur! Ancak bunu başarmak ve bu süreci hızlandırmak için proleter öncüye ihtiyaç vardır.

(...)Dünya genelindeki yolsuzluk skandalları ve yine hükümetler tarafından talan edilen doğa insanlık için ağır sonuçlar üretmektedir. Bu gelişme büyük burjuva tekeller ile devlet iktidarlarının temsilci-

lerinin birliğinin bir ifadesi durumdadır. Eski düzeni korumak adına sürekli uygulanan burjuva seçimleri gittikçe teşhir olmakta, meşruiyet kaybına uğramış olarak da kitleler tarafından kendiliğindenci bir şekilde de olsa ret edilmektedir. Bu gelişmeler karşı devrim saldırganlığının yorgunluğuna bir işaretir.“

“Dünyadaki genel durum komünistlerin yeniden güçlü bir şekilde çıkış sağlayabileceği bir potansiyeli göstermektedir. Uluslararası Komünist Hareket’in bu potansiyel gücü pratiğe aktarabilmesi ve proleter dünya devrimi zaferine ulaşması Marksist-Leninist-Maoist komünist partilerinin yapılanması ve inşasının sürekliliği ile mümkündür. Somut da süren silahlı ulusal kurtuluş mücadelelerini halk savaşlarına çevirmek ve Yeni Demokratik Devrim’i zafere ulaştırmak, Yeni Halk Savaşları’nı (somut koşullara göre bağımlı ve gelişmekte olan yarı sömürge) Yeni Demokratik ve Sosyalist Devrimi gerçekleştirmek, altınçağ olan komünizme taşımak için sürekli şekilde proleter kültür devrimleriyle kurtuluşu gerçek kılabiliriz.” (Maoist parti ve örgütlerin 1 Mayıs 2018 açıklamasından)

“Hindistan, Peru, Filipinler ve Türkiye’de süren Halk Savaşları düşmanın kuşatma ve yok etme kampanyaları ile yine Filipinler özgülünde ‘Barış görüşmeleri ve teslim alma’ politi-

kaları ile Komünist Partileri’ni tasfiye etme ve Halk Savaşları’nı yıkmaya saldırısına karşı yürünecek yolu tüm dünya komünistlerine göstermektedir” denilen açıklama şöyle devam etti;

“Sevgili yoldaşlar,

Ağır iki çizgi mücadeleleri ve emperyalizme ve yine her türden gericiliğe karşı mücadele ile birlikte Uluslararası Komünist Hareket dağınıklığını aşarak yeniden güçlü bir çıkış içerisindedir.

Eski oportünistler ve revizyonist önderler ile onların tasfiyeciler yardımçılarının gerçek yüzleri teşhir edildi. Maoizm ile bu mücadelede kazanan MLM oldu! Dünyanın her yerinde küçük-büyük Maoist parti ve hareketler yeşermekte ve silahlı mücadeleyi Halk Savaşı hedefiyle başlatmaktadırlar. Dünya devrimi için güçlü ve dinamik devrimci çizgi halk savaşlarının başlatılması ile gelişmektedir.

Dünya devrim mücadelesinin ve Uluslararası Komünist Hareket’in önündeki ana tehlike halen revizyonizmdir. Ve ona karşı mücadele emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı sürdürülmeden ileriye doğru hiçbir adım atılamaz! Bundan kaynaklı olarak emperyalizmi yıkmak

için uluslararası proletaryanın yeni Enternasyonal Komünist Hareketi’ne ihtiyaç duyulmaktadır. Bu hareket Maoizm’i savunmak ve Marksizm’in üçüncü nitel aşaması olarak kitlelere yaymak, proletaryanın Marksist-Leninist-Maoist Komünist Partileri’ni

inşa etmek ve geliştirmek, iktidarı almak, onu demokratik ve sosyalist devrim aşamalarında Halk Savaşı’yla savunmak ve yine mevcut Halk Savaşları’nı savunma, geliştirme ve kitlelere yaymak, halk mücadelelerini ve isyanlarını tüm dünyada geliştirmek için Uluslararası Komünist Hareket’in enternasyonal örgütü bir ihtiyaçtır.

Maoizm’in ve Halk Savaşları’nın ilkeleri etrafında Maoist parti ve örgütler uluslararası konferansı gerçekleştirme yolunda hızlı adımlarla ilerliyorlar.

Maoizm’in ve Halk Savaşları’nın ilkeleri etrafında Maoist parti ve örgütler uluslararası konferansı gerçekleştirme yolunda hızlı adımlarla ilerliyorlar. Bu konferans proletaryanın enternasyonal örgütünün mimarı olacaktır ve bu yürüyüş durdurulamaz olacaktır!

1 ve 5 Mayıs’ta ve bilimimizin kuramcısı Karl Marks’ın doğumunun 200. yılı, komünizmin kıvılcık bayrakları ile Latin Amerika’nın ve Avrupa’nın, Marks’ın doğduğu şehir Trier de dahil bir çok ülkede eş zamanlı gece eylemleriyle kutlandı. Binlerce kitle bir bayrak, bir hedef, bir önderlik ve tek slogan altında yürüdüler! “Tüm Ülkelerin Proleterleri, Birleşin!”

Bu eylemler Karl Marks’ın doğumunun 200. yılı kampanyasının bir parçası olarak Uluslararası Komünist Hareket tarafından gerçekleştirildi. Kampanya finali “200 yıl Karl Marks” adı altında 30 Haziran günü Almanya’nın güneyinde görkemli bir kutlama ile sonuçlandırılacaktır. Bu etkinlik uluslararası proletaryanın emeğinin daha da ileriye taşınmasını hedefleyecektir ve tüm dünyadan proleter devrimcilerin katılımıyla gerçekleşecektir.

İbrahim Kaypakka’nın katledilişin 45. yılı çerçevesinde gerçekleştirilen etkinlikleriniz Maoizm’in ve Halk Savaşları’nın ilkelerine bağlılığın bir kez daha ifadesidir ve Maoistler’in uluslararası alanda birliğine, dünya devrimi mücadelesinin ileriye taşınmasına hizmet etmektedir.”

“Kuramcımız Karl Marks’ın doğumunun

200. yılında ve Uluslararası Komünist Hareket’in kuruluşunun 170. yılında, büyük İbrahim Kaypakka’nın katledilişinin 45.yılında bir kez daha ilan ediyoruz” devam eden açıklama şu sözlerle sona erdi; “Proletaryanın zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyleri yoktur. Kazanacakları kocaman bir dünya vardır!”

Şan ve Şeref Olsun İbrahim Kaypakka’ya!

Yaşasın Proletarya Partisi!

Yaşasın Marksizm-Leninizm ve Maoizm!

Kahrolsun Eski ve Yeni Tipte Revizyonizm!

Tüm Dünyadaki Devrimci Politik Tutsakları ve Savaş Tutsaklarını Savunun!

Birleşik Uluslararası Maoist Konferansı ve Proletaryanın Enternasyonal Örgütü İçin!

Başkan Gonzalo’nun Yaşamını ve Sağlığını Halk Savaşı ile Savun!

Yaşasın Proleter Dünya Devrimi’nin Yeni İsyan Dalgaları!

Kahrolsun Emperyalist Savaş! Yaşasın Yenilmez Halk Savaşı!

24 HAZİRAN SEÇİMLERİ VE SOSYA

24 Haziran seçimleri “bir sürpriz” olmadan sonuçlandı. OHAL olanaklarını yöneten, seçim sistemini istediği gibi şekillendiren, medya gücünü elinde tutan, poliste etkinliği belirleyici olan, yargıyı biçimlendiren, emperyalizme bağımlılıkta yeminli olan, Kürt düşmanlığında ve egemen sınıfların çıkarlarında en mahir olan Tayyip-AKP ve ‘küçük ortak’ MHP kliği bu olanaklarını sonuna kadar kullanarak bir seçim ‘zaferi’ daha elde etti. Aslında 24 Haziran gecesi malumun ilamı oldu. Tayyip-AKP ve MHP kliğinin seçimlerde ‘zaferini’ kesinleştiren, bunu öncesinden örgütlemiş olmasıdır. Bu durum bilinen gerçeğin; klikler arası görev değişiminin, devletin yöneliminin esas olarak sandıkla değişmediğinin bir kez daha ortaya çıkmasını sağlamıştır. Hakim sınıf klikleri arasındaki savaşında bizim gibi ülkelerde sandık sadece bir araçtır. Değişimi sağlayan ana faktör de kitlelerin oy kullanması değildir. Değişimi sağlayan şey hakim sınıflar arasındaki güç dengesi, emperyalistlerle kurdukları ilişkinin düzeyi, devleti yönetme kabiliyetinin devam edip etmediğidir. Türkiye’de faşist diktatörlük kaderini sandıklara bağlamayacak kadar oturmuş bir siyasal rejimdir. Bu durum seçimlerde bir kez daha teyit edilmiştir.

ÇIKMAYAN SÜRPRİZ VE “DEJAVU” OLMA HALİ

‘Sürpriz olmayan’ bir başka durum da egemen kliklerin diğer bloğunun kitlelerin öfkesini dizginlemeyi başarmasıdır. CHP’nin başını çektiği bu blok, Tayyip-AKP korkusuna ve kitlelerin öfkesine sarılarak seçim kampanyası yürüttü. Halkı bu korkuyla kendine eklemleyen bu blok, seçim sonrasında ise “demokratik seçim ortamını bozmayalım”, “sabırlı olalım”, “demokratik mücadele zeminini kaybetmeyelim” söylemlerine sarıldı. Bu blok özgülünde yenilmiş bir futbolcunun ruh halini yansıtan ‘artık önümüzdeki maçlara bakacağız’ tablosuyla karşı karşıyayız. Tüm bu yaşananlar psikolojide “dejavu” olarak nitelenen kavrama denk düşüyor. Son dönem birçok

seçimde karşımıza çıkan durum budur.

Yine ‘sürpriz olmayan’ bir başka durum ise HDP’nin ve liberal burjuva eğilimlerin anti-demokratik seçim ortamında “barajı yıkmış” olmanın heyecanı ve gururu ile mücadeleye devam edeceklerine, parlamentoyu kullanarak demokrasiyi getireceklerine dair nakaratlardır. Bu cenaha göre umutsuz olmamak lazım gelir. Seçimler öncesi umut satarcasına vaat edilen yeni politik koşullar gerçekleşmediği için bu sefer parlamentonun yanı sıra muğlak bir mücadeleye vurgu yapılarak durum kurtarılmaya çalışılmaktadır.

‘Sürpriz olmayan’ bir şey daha var. Komünistlerin seçimlere dair öngörüsü ve belirlemeleri seçim gecesi tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı. Boykot politikasına zemin sunan politik koşullar ve temel gerçekler seçimlerle birlikte tam anlamıyla belirgin hale geldi. Seçimlere umudunu bağlayan, seçimlerle faşizmin yenileceğini, Erdoğan’ın gideceğini düşünen ve bu propagandaya inandırılan kitlelere komünistler boykot taktiğiyle ısrarla gerçekleri anlatmış, tüm politik kuşatmalara ve tecrit etme çabasına karşı bu taktik politikasının arkasında durmuş ve haklı çıkmıştır. Komünistler süreci doğru okumada ve gelişmeleri değerlendirmede politik bir başarı kazanmıştır.

Yine ‘sürpriz olmayan’ bir başka gerçek de değişimin seçim ve parlamentoya olabileceği fikrine geniş kitlelerin inandırılabilmesidir. Ülkemizdeki seçimleri “demokrasi” ile kavrayanlar, kitlelere verili koşullarda seçimlerde demokratik iradenin yansıtacağı propagandasını yapmış, gerçek dışı “umutlar” yaymışlardır. Yürütülen kampanya geniş kitleleri kandırmaya, sisteme olan tepkiyi terbiye etmeye, halkı umudunu kırmaya hizmet etmiştir. Seçimler ve parlamento yoluyla umut tacirliği yapılmıştır.

Kitlelerin örgütsüzlüğü ve bunun yarattığı politik zayıflık onların bu politik propagandanın etkisine girmesini sağlamıştır. Seçim sonrası bu iklim paramparça olmuş, geniş kitleler sahate umut ve hayallere kapılmanın pişmanlığı ile baş başa kalmıştır. Bir kez daha düzenin teminatı faşist partilerin ve düzeniçilik yarışına giren oportü-

nist-reformist-tasfiyeci anlayışların yarattığı politik yanılısamanın sonuçlarına öfkeyle dolmuştur.

SEÇİME KATILIM İLE DEVRİMCİ DURUM ARASINDAKİ İLİŞKİ

24 Haziran seçimleri katılımı oldukça yüksek bir seçim olmuştur. Bu durum boykotun kitleler nezdinde rağbet görmediği sonucunu çıkarmamıza neden olabilir. Ancak Türkiye gibi ülkelerde seçimlere katılımın yüksek olması genel bir durumdur. Zira kitlelerin sosyal-ekonomik çelişkilerinin yoğunluğu gereği politize olma düzeyi hep yüksektir. Bu politize olma düzeyinin yüksekliği sistem dışı mücadele ve örgütlenmelerin zayıflığının da etkisiyle seçimlere olan ilgiye de doğrudan yansımaktadır. Politize olma durumu devrimci durumun gelişkinliğine de işaret eden koşullar anlamına gelmektedir. Bu anlamda seçime katılımın yüksek olması boykot taktiğini yadsımaz. Seçimlere katılım düzeyi boykotun yeteri derecede kitleye taşınmadığı, kitlelerin örgütsüzlüğünün yarattığı sonuç olarak görülmelidir. Ancak düzen partilerinin, TÜSİAD’ın ve tüm düzen güçlerinin, reformist-oportünist kurumların hepsinin ortak bir biçimde “seçimlere katılım” ve “oy verme” çağrısında buluşmasının etkisi de yadsınmamalıdır.

Bu seçimlerde katılımın yüksek olması verili seçim sistemi içinde ayrıca tartışmaya açıktır. Zira katılımın düşük olması durumunda dahi katılımı fazla gösterecek bir hile ve hırsızlık sistemi söz konusudur. Faşist partilerin ve özellikle AKP’nin bu noktada “mezarında olanları” bile seçime katma becerisi es geçilmemelidir. Ancak asıl olan, kitlelere sandıkla her şeyin değişeceğine yönelik yapılan iki uçlu propaganda ve kitlelerde seçimlere yönelik yaratılan beklentilerdir. Bir uçta seçimleri yegane demokratik platform ve tüm toplumun kaderini belirleyecek bir araç olarak yaygın bir propagandanın etkisi söz konusu iken diğer uçta ise ileri kitleleri seçimlerle faşizmin gideceği, “demokratikleş-

menin sağlanacağı” propagandasıyla etki altına alan ve yönlendirilen bir konumlanmış söz konusudur. Bu koşullarda katılımın yüksekliği devrimci hareketin zayıflığı ile de açıklanabilir. Yine bir kısım devrimci, ilerici güçlerin kendi teori ve savunularını yadsırcasına parlamenter hayallerle

yarattığı etkiye ayrıca değinmek gerekir. Komünistler kitleleri yönlendirme ve biçimlendirmede seçime katılım istatistiğine bakarak başarısız olarak görülebilir. Ancak bu yaklaşım hatalı olacaktır. Birincisi, seçim süreci boyunca komünistlerin neredeyse yalnız kaldığı görülmüş, buna rağmen boykot taktiği örgütsel gücüne ve etkisine nazaran ciddi bir tartışma konusu haline getirilmiştir. İkincisi, özellikle belli bir ileri kitlede bu tavır iradi bir tercih olarak karşılığını görmüştür. Seçim sonrasında kitlelerin içine düştüğü ruh hali ve gerçeklerin bakış açısından boykot taktiği doğruyu temsil etmiş, ideolojik-politik bir başarı elde etmiştir.

“MECLİS İÇİ SOL MUHALEFET” GERÇEKLİĞİ VE MECLİSE ODAKLI SİYASET TARZI

24 Haziran seçimleri ve sonuçları faşist diktatörlüğün muhalif toplumsal kesimleri düzen dışına iten politik yönelimi ve saldırganlığına rağmen meclis ve seçimlerle bu saldırıları meşrulaştıran, bir yanıyla da sistem içinde tutmayı başaran bir sonucu karşımıza çıkarmıştır. Özellikle HDP’nin “barajları yıktık” söylemi ile kitlelerdeki parlamenter algı ve beklentiler diri tutulmaya çalışılmaktadır. Daha önce de barajlar yıkılmıştı

AL PRATİĞİN DİLLENDİRDİĞİ İFLAS!

ve mecliste bulunma hali sağlanmıştı. Bu süreç sınıf mücadelesinin gelişimine hizmet etmemiş kitlelerde pasifizme yol açan bir sonuç üretmiştir. Kitleler bir kez daha yanılmalı bir zaferle pasifizme ve parlamenterizme yönlendirilmektedir. Gerçekler bir kez daha gizlenmekte, faşizmin

cadelesini legal-parlamenter mücadeleyle sınırlayan bir politik çizgiye koşar adım ilerlemektedir. Hiç kuşkusuz bu, kitlelerin sınıf mücadelesinin öznesi olma gerçekliğinin karartılmasına tekabül eden bir siyasettir. Oldukça tehlikelidir. HDP eş başkanlarının seçim sonrası açıklamaları barajı geç-

menin kendileri için yeterli olduğuna dair yaklaşım barındırmaktadır. Kitlelerin sandıkta dönen büyük oyunlara öfkelerini sokaktan uzak tutan, artık mücadeleyi meclis kürsüsü, kendi rapor ve değerlendirmeleriyle sınırlayan bir yaklaşım hakimdir. HDP içindeki demokrat-devrimci hareketler ise hiç kuşkusuz bu duruma ayak uydurmuşlardır. Seçim öncesi kitlelerin eğilimi diyerek

ta yalnız bırakılmıştır. Sorumsuzluk böylece seçim öncesi ve sonrası alınan tutumla katmerleştirilmiş ve ortaya çıkmıştır.

BOYKOT TAVRI İLE ORTAYA ÇIKAN İDEOLOJİK-POLİTİK CESARET VE KAZANIMLARI

Seçimler ve seçim hayalleri bitmiştir. Ortaya faşist diktatörlüğün büyük kazanım elde ettiği politik-yönetimsel bir iklim çıkmıştır. Milyonları sokağa döken ve peşinde sürükleyen CHP, kitlelerin sandık hayalleri ile yanıp tutuşmasını sağlayan reformist tutumlar ortaya çıkan sonuçla birlikte büyük bir umutsuzluk ve hayal kırıklığı ile kitlelerde yansımaları bulmuştur. Değişim isteyen enerji ve birikim 24 Haziran çalışmaları boyunca adeta deşarj edilmiştir. Ancak bu tablo geniş kitleler ve onların devrimci öfkeleri için aynı zamanda bir eğitim ve bilinçlenmeye vesile olacak koşulların oluşması anlamına da gelmektedir.

Komünistler seçimlerden çıkan sonuç ve oturtulan yeni yönetim sistemiyle faşist diktatörlüğün saldırılarına daha fazla hız vereceğinin bilincindedir. Zira faşist diktatörlük ekonomik ve politik kriz içinde işçi sınıfı, emekçi ve ezilenlere yönelik saldırılarını arttırarak ancak süreci yönetebilir. Egemen klikler arasındaki çatışma ve gerginlik ise hızını seçimlerden sonra da kaybetmeyecektir. Kliklerin iç çatışması da bu süreç boyunca derinleşecektir. Seçim öncesi oluşan bloklaşmalarda hem birbirine mahkum bir durum hem de acımasız bir rekabet ve kavga söz konusu olacaktır.

Bu tabloda seçimler sonrası beklenen ise kriz ve kaosun derinleşmesidir. Bu tablo sınıf mücadelesi açısından büyük bir avantajdır. Meclise ve sistemiçiliğe sırtını dönmüş bir yönelimle mücadeleye odaklanmak, kitlelerin devrimci enerjisini özellikle yaşadıkları somut sorunlar ekseninde politik güce dönüştürmek, işçi sınıfı ve emekçi kitleleri bu sorunlar etrafında seferber etme görevi önümüzde durmaktadır. Faşist diktatörlük saldırı ve savaş sürecini daha etkin örgütmeye odaklanacaktır. Özellikle Kürt meselesinde ve bölge politikasında bu saldırganlığa ihtiyacı vardır. Bu onun bölgesel çıkarları ve devletin varoluşsal yapısıyla ilintilidir. Ekonomik, sosyal ve siyasal çelişkilerin

sınıf mücadelesini devrimci bir rotada geliştirme olanakları her zamankinden daha fazladır. Komünistler seçimlerde aldıkları tavırla ideolojik, politik anlamda cüretli bir hamle gerçekleştirmiştir. Devrimci çizgisine dair tasfiyeciliğin yarattığı düşünsel etkiyi yıkan politik-ideolojik bir hamle yapmıştır. Bu durum iddialı duruşun aşınmasına karşı bir hamle, doğru politika belirlemeye yönelik bir çıkış, çelişiklere devrimci pratik müdahale ihtiyacını örgütlenme noktasında ideolojik bir cüret olarak görülmemelidir.

Komünistler devrim için, devrimin ihtiyaçları doğrultusunda öncelikli olarak konumlanma, kendi yapısını, sürecini ve bileşenlerini buna uygun odaklamakta gerçekçi bir hamleyle süreci karşılamaya çalışmıştır. Şimdi önümüzde sürekli olarak doğruyu bulmada ısrar eden, yakalanan doğru politikayı ısrar, kararlılıkla ve yaratıcılıkla kitlelere taşımaya odaklanan, kitleleri buna ikna edecek eylem ve hamleleri örgütlenme görevi vardır. İdeolojik cüret, iddia sahibi olma, iktidar bilinciyle donanmış politikalar belirleme, kitlelerin çıkarlarıyla örtüşen devrimci etkinlik ve eylem seferber olma, kendi politik kimliğini titizlikle koruma, halk savaşı stratejisine uygun örgütsel konumlanış ve kitle şekillenmesi yaratma, tüm odak noktasını devrimin ihtiyaçlarına yönelik düşünsel bir şekillenişle belirleme, yaşam tarzı ve çalışma tarzını bu gereksinimlere uygun şekillendirme gibi hala önümüzde duran temel görevlerimiz mevcuttur. Belirlenecek her politika, müttefik güçlerle bunun gereklerine uygun ilkeli birliktelikler ve ortak hareket tarzı yakalama, toplumsal çelişiklere devrimci zorun emrettiği biçimde müdahalelerde bulunma, halkın sorunları ve çelişkilerinin örgütlenme bu eksene oturtularak gerçekleşmelidir. Ne kendiliğindenliğe ne kitle kuyrukçuluğuna ne de iradeciliğe bu anlamda müsaade edilmemelidir. Aslolan eldivenin ele uymasıdır. Bunun anlamı da kitlelerin gerçekliği ile doğru yönelimi birleştirme, kitlelerin devrimci enerjisini ısrarla açığa çıkarmaktır.

her seçim sonrası yoğunlaşan saldırılarına karşı kitleler donanımsız bırakılmaktadır. Bu seçimlerle aynı zamanda şu açığa çıkmıştır ki artık ülkemizde meclis içi bir "sol siyaset" kemikleşmiştir. Ne pahasına olursa olsun faşizmin incir yaprağı olan meclis "sol-demokrat-devrimci" bu kesimler tarafından terk edilmemekte, terk edilmek istenmemektedir! Seçim zaferleri elde etme uğruna bu "sol-devrimci-demokrat" meclis içi muhalif güçler egemen sınıfların muhalif klikleriyle her türlü ittifak arayışına girebilecek noktaya gelmişlerdir. 24 Haziran vesilesiyle meclis aracılığıyla, uzlaşmacılığa oturmuş "devrimci-demokrat-sol" bir muhalefet karakter kazanmıştır. Bu mevzi onlar için esas ve ana eksen haline gelme eğilimindedir. Sokakta kazanacağımız söylemi kuru bir ajitasyon haline gelmiştir. Son seçimde de sokak anti-demokratik seçim koşulları, faşist baskılar, çalınan oylar için değil geçilen baraj kutlaması için kullanılmıştır. Bu açıdan kitleleri yanlış yönlendirecek, onların ruh ve eylem birliğini, sınıf mücadelesindeki enerjisini mas edecek bir reformist-liberal burjuva eğilim karakter kazanmıştır.

Bu kesimler kitlelerin çelişkilerini dile getiren, bu çelişkilerin temsilcisi olma iddiası taşıyan ancak bunun mü-

şeyime katılımı meşrulaştıran ve kitlelerin bu şekilde örgütlenebileceğini salık veren bu anlayış, kitlelerin oylarını sahiplenen yaklaşımı ve eğilimi karşısında sessizliğe bürünmüş ve sadece barajı geçmiş olmayı kutlayan bir noktaya demirlemiştir. Bu noktada kitlelerin eğilimi bu kesimler için belirleyici olmamıştır. Bu tablo hiç kuşkusuz meclise girmeyi amaçlaştıran tutumun işaretidir. Siyasi literatürdeki adı ise parlamentarizmdir. Bu parlamentarist yaklaşım, Kürt halkına yönelik en pervasız saldırılarda, belediye başkanlarının kayyum atanarak görevden alınması ve tutuklanmasında, eş başkanların da içinde olduğu milletvekillerinin hukuksuz şekilde içeri atılmasında aldıkları konumlanışla uyumludur. Meclisi ne pahasına olursa olsun terk etmeme iradesiyle bu çizgiyi öncesinden de sahiplenmişlerdi.

Geniş kitleler 24 Haziran seçimleri vesilesiyle adeta demokrasi gelecek, her şey değişecek gibi bir heyecan dalgası ile örgütlenmiş, muhalif milyonlarca insan bu ağır stres altına sokulmuş, sandığa büyük payeler biçilmiş, kitlelerin politize olma hali hayaller ve gerçeklikten kopuk politik propagandayla zehirlenmiştir. Bu ağır şartlarda seçime sürüklenen kitlelerin öfkeleri ise seçim sonrası ade-

KOLOMBİYA'DA ULUSAL SORUN, BARIŞ GÖRÜŞMELERİ, FARC VE ELN'İN TASFİYE SÜRECİNE BAKIŞ

Sınıf mücadelesinin ve yine bu bağlamda ulusal kurtuluş mücadelesinin çetrefilli dönemlerden geçtiği, dinamiklerinin oldukça etkili olduğu bir kıta olan Latin Amerika'da, milli mesele (ulusal sorun), demokratik devrim ve sosyalizm mücadelesi, tıpkı ülkemizdeki milli mesele gibi özel bir yer teşkil etmektedir. Milli meselenin ezen ulus ile ezilen ulus burjuvazisi arasında pazar sorunu olarak sınıflar mücadelesine etkisi bu sorunun çözümünü de emperyalizm ve proleter devrimler çağında proleteryanın omuzlarına yüklemiş durumdadır. Zira burjuvazi tüm ilerici barutunu yitirdiği için ezilen ulusun emperyalist sistemden tam kopuşunu sağlayacak kurtuluşu proleter devrimin omuzlarındadır. Bu tarihsel gelişimin yarattığı olgudur. Kaypakkaya yoldaş Türkiye ve Türkiye Kürdistanı devriminin yolunu çizerken ulusal sorunu demokratik devriminin bir görevi olarak analiz edebilmiş ve milli meseleyle ilişkin

kesin ve net çizgilerle her türlü sosyal şoven, reformist ve revizyonist akımlarla hesaplaşarak MLM'nin milli mesele dahil ülkemizdeki temsilcisi olmuştur. Onun devamcıları olarak, Kaypakkaya çizgisinde, bu çizginin stratejik önderliğinde ulusal sorunun da nihai olarak MLM hareket ancak Komünist Partisi altında örgütlenen bir birleşik cephe zemininde Yeni Demokratik Devrim'in kazanılmasıyla çözülebileceğini dünyada demokratik devrim ve sosyalizm tarihinden edindiğimiz tecrübelerle biliyoruz. Bu anlamıyla jeostratejik temelde olmasa da toplumsal ve sosyo-ekonomik bakımdan ülkemizle benzerlikler gösteren Brezilya, Kolombiya, Peru ve Arjantin gibi ülkelerde de ulusal sorun tam olarak çözülememiş, "Emperyalizm ve Proleter Devrimler Çağı"nda proleteryanın dünya devrimi mücadelesinde omuzlarındaki bir görev olarak şekillenmiştir.

Bu konuda son süreçte ülkemiz açısından da sosyal şoven, revizyonist ve yer yer bazı reformist çevrelerce ulusal sorunun çözümü için Kolombiya'da FARC (Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri) ile yapılan barış

anlaşmaları işaret edilerek, çözüm bu örnekte göstermeye çalışılmaktadır. Sosyal şovenizmde, Marksizm'i revize etme ve ideolojik temelde tasfiyecilikte çığır açan TKP'nin temsilcileri ise barış anlaşmasına nağmeler dizeyerek, hatta selama durarak "onurlu barış"ın Türkiye'de gerçek olması için çalışacaklarını ifade ediyorlar. Ancak

ülkümüzde, tarihsel olarak da sınıf uzlaşmacı, sosyal şoven çizginin sonuç olarak demirlediği bataklığa ilişkin yaklaşımımızı ortaya koymadan önce Kolombiya'da FARC ya da ELN ile birlikte "barış görüşmeleri" ve ulusal sorunun kısa tarihçesine değinmek gerekmektedir.

Kolombiya'da ulusal sorunun silahlı mücadele olarak gelişimi 1950'li yılların ortalarına dayanmaktadır. 1950'li yılların ortalarında "La Violencia" (şiddet) adı verilen iç savaş sürecinin ardından 1964 yılında çıkışında Marksizm'den etkilenerek, dünyanın diğer parçalarında süren ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerini kendisine referans alan ELN (Ulusal Kurtuluş Ordusu) kuruldu. Yine iç savaş koşullarının etkisiyle gittikçe toplumsal çelişki haline gelen toprak ve tarım sorunu, köylü isyanlarına ve örgütlenmelerine yol açtı. Yine 1964 yılında büyük toprak ağaları ve işbirlikçi komprador şirketlerin tarım üzerindeki denetimine ve mali hakimiyetine karşı FARC bir köylü gerilla ordusu olarak kuruldu. İç savaş süreci ile birlikte devletin bizzat örgütlediği paramiliter güç-

ler, komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının hakimiyet alanında köylü isyanlarını bastırmak, köylülerin topraklarını gasp etmek ve katliamlar gerçekleştirmek için konumlandırılarak örgütlendi. FARC ise bu duruma karşı silahlı mücadele hedefiyle örgütlenen köylülere dayanarak kuruldu ve kısa süre içerisinde ülke-

nin üçte birini kontrol edecek düzeye ulaştı. FARC'ın hakim olduğu bölgelerde köylülerin kalkındırılması için çalışmalar yapıldı. FARC'ın faaliyetlerine karşı ABD ve Kolombiya devleti tarafından desteklenen paramiliter çeteler ise ülkenin çeşitli yerlerinde düzenledikleri saldırılarla on binlerce köylüyü katletti. ABD ve hükümet, FARC'ı etkisizleştirmek için ülkedeki uyuşturucu çetelerini de desteklerken, FARC'ın elindeki ormanlık bölgelerde uyuşturucu ürettiği iddia edildi. FARC ise uyuşturucu iddialarını sürekli yalanladı.

1985'te FARC ve Kolombiya Komünist Partisi, **Yurtseverler Birliği**'ni kurarak yasal siyasete girdi. Ancak hükümet destekli çetelerin yasal siyasetçilere yönelik saldırıları sonucu Yurtseverler Birliği dağıtıldı.

Örgütün 2000'li yıllarda hükümetle başlattığı barış görüşmeleri 2002 yılında başarısızlıkla sonuçlandı.

2002'de Devlet Başkanı olan Alvaro Uribe ise paramiliter çeteler aracılığıyla FARC'a karşı onbinlerce sivilin öldürüldüğü bir operasyon dönemi başlattı. Bu operasyon sürecinde ör-

gütün de binlerce militanı ve bazı liderleri öldürüldü.

2010 yılında Uribe döneminin sona ermesinin ardından, 2012 yılında barış süreci FARC'ın çağrısıyla başladı. Oslo'da yapılan ilk görüşmelerin ardından barış süreci Küba'nın başkenti Havana'da yapılan görüşmelerle devam etti.

2016 yılının Eylül ayında ise savaşı sona erdirecek barış antlaşması imzalandı. Ancak halkoyuna sunulan anlaşma Ekim ayında düzenlenen referandumda reddedildi. Hükümet reddedilse de barış sürecinin devam edeceğini belirterek Kasım ayında FARC ile bir kez daha barış antlaşması imzalandı. İmzalanan anlaşma Kolombiya Kongresi tarafından da kabul edilerek garanti altına alındı. FARC ise 2017 yılının Haziran ayında yaptığı açıklamayla silahları net olarak bıraktı ve silahlar hükümete teslim edildi.

1964 yılı itibarıyla bazı verilere göre 260 binden fazla insanın öldüğü FARC ile Kolombiya devleti arasındaki savaşta burjuvazinin ana medyalarının manipülasyonuna rağmen köylülüğün toprak sorunu, yerli halkın ulusal hakları ve diğer demokratik haklar çözülememiştir. Nitekim FARC'ın tasfiyesi silahlı reformizmin burjuvazi ile uzlaşma noktasında geleceği nihai aşamayı göstermektedir. Söylenilenin aksine Birleşmiş Milletler'e teslim edilen silahlarla birlikte sayıları 3 ile 6 bin arası olduğu düşünülen gerillanın devletin denetiminde tarım alanlarında işçi olarak çalıştırılmasının dışında Afro-Kolombiyalılar'ın, yerli köylülerin ve toplulukların ulusal demokratik haklarına dair hiç bir nitel değişim yaşanmamıştır. Aksine FARC'ın ana gövdesinin tasfiyesinden sonra ELN'ye yönelen devletin ELN ile barış görüşmelerinde istenilen sonuca ulaşamaması ile birlikte operasyonlar ve paramiliter örgütler tarafından gerçekleştirilen infazlar devam etmiştir/etmektedir.

KOLOMBİYA ÖRNEĞİ VE KÜRT ULUSAL HAREKETİ

Ülkemizde de HDP'nin içerisinde

yer alan reformist hareketler dönemin HDP Eşbaşkanları Selahattin Demirtaş, Serpil Kemalbay imzasıyla Kolombiya halkını kutlayan bir açık mektubu kamuoyunu sundular.

“Barış, cesaret ve emek ister. Hükümetler sadece kendi iktidarlarını sürdürmeyi değil, her şeye rağmen barışı hedeflediklerinde barış mümkün hale gelir. İnaniyoruz ki, demokratik siyasetteki bu kararlı tutumumuz ülkemizde yaşayan tüm halkların ve inançların adil bir barış özlemine ve beklentisine de olumlu bir cevap olacaktır.” satırlarıyla sonlanan bu mektup reformizmin ve sınıf uzlaşmacılığının meseleye bakış açısının çerçevesi olduğu gibi devrimci çeperi de etkisi altına alan bir yaklaşım olmuştur.

Eylül 2017’den sonra da süregelen silahlı çatışmaların akabinde burjuvazinin “büyük barış” haberlerinin aksine 2018 Şubat sonunda “Gerilla ve Taban Milislerinden Uluslararası Kamuoyuna” başlığı ile **FARC-EP Batı Ortak Komutanlığı** imzasıyla ELN grupları ve teslimiyet sürecine karşı direnen FARC gerillalarının açıklaması, kamuoyuna ELN’nin bir polis karakoluna yaptığı bombalı eylem sonrası yansıdı. FARC-EP birlikleri silahlı mücadelenin tüm ulusal ve sosyal hakların kazanıldığı güne kadar devam edeceğini ifade ettiği yazılı açıklama adeta ulusal sorunun imtihanı olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu gerçekten kaçmaya çalışan reformist çevrelerin er ya da geç karşılaşacakları gerçeklerle yüzleşmek olacaktır.

Kolombiya örneği bu temelde ülkemizde ulusal sorundan kimi farklılıklar gösterse de temel dinamikleri özünde aynıdır. Kürt ulusal sorunu bir önceki çağın özellikleriyle varlığını sürdürmektedir. Bu bağlamda çelişkinin özü ezen ulus ile ezilen ulus arasındaki pazar sorunudur. Kolombiya’da ise ezen ve ezilen ulus arasındaki pazar sorunundan çok emperyalizm ve uşak hükümetler ile Kolombiya ulusu arasındaki çelişki olarak şekillenmektedir. Bu anlamda köylülüğe dayanan yapısı ile özünde milli bir karakter söz konusudur.

Ulusal ya da sosyal temelde silahlı mücadele yürüten hareketler, özellikle 1991’de Sovyet sosyal-emperyalizminin “sosyalist” maskeye ihtiyaç duymadığı yeni koşullarda emperyalist güçler tarafından büyük bir ideolojik-politik ve örgütsel kuşatmaya alınmıştır. Sosyal ve ulusal temelde mücadele yürüten birçok hareket devrim fikrinden uzaklaştırılarak liberal-burjuva bir akımın güçlü etkisi altına girmiştir. Silahlar artık tüm sistemi parçalayan bir devrim

amacından çok kısmi düzeltmelerle reformlar için kullanılan bir araç haline gelmiştir. Bu özellikle Latin Amerika’daki sosyal ve ulusal kurtuluş mücadeleleri, İrlanda, İspanya’da Bask bölgesindeki silahlı mücadeleler, Afrika, Asya’nın doğusu, Filistin ve Kürdistan’ın dört parçasında güçlü bir şekilde yansımaları göstermiştir. Buralarda esas eğilim reformlar, anayasal çözüm ve barış için silahlı mücadele biçimine bürünmüştür. Ancak bu esas eğilime karşı devrimci silahlı savaşım fikri silinmemiş, savaş koşulları varlığını korumuştur. Emperyalizmin ve uşak devletlerinin örgütsel tasfiye ile ideolojik olarak teslim alma saldırıları da güçlü bir şekilde hayata geçmiştir. Buna rağmen ideolojik-politik olarak teslim alma ve istenilen düzeyde bu hareketleri terbiye etme süreci gerçekleşebilmiş değildir. Bu hareketleri var eden çelişkilerin ortadan kalkmamış olması onları silahlı reformizm hattında bir siyasi çizgiye itelemiş olsa ve anti-emperyalist karakterlerini daha fazla güdükletmiş olsa da bu çizgiden tam koparabilmiş değildir.

Hali hazırda ulusal ve sosyal temelde silahlı mücadelelerin ideolojik-örgütsel ve politik tasfiye süreci emperyalist güçler tarafından hayata geçirilmeye çalışılmaktadır. Özellikle bu hareketleri parlamentarizmle boğmak, etkisiz kılmak bir eğilimdir. Bu noktada FARC ve Kolombiya devleti arasındaki barış görüşmeleri sürecin en önemli ve büyük projesidir. Silahlı reformizm hattında ilerleyen hareketler için ilham kaynağı özelliği taşımaktadır. Fakat sosyal ve siyasal gelişmeler bunun hiç de kolay olmadığına işaret etmektedir. Özellikle ülkemizde Kürt Ulusal Hareketi’nin siyasi çizgisindeki uzlaşma ve barış hattına rağmen bunun başarılamamış olması da hareketlerin iç dinamiklerindeki devrimci damarın yanında toplumsal-sosyal çelişkilerin keskinliği bu sürecin örgütlenmesini engelleyen faktörlerdir. Ancak bu çizgide ısrar ve kararlılık dikkat çekici bir durumdur. “Her şeye rağmen” barış, “her şeye rağmen” anayasal çözüm ve “her şeye rağmen” uzlaşmaya dayalı çözüm süreçleri devam etmektedir. Kolombiya’da bu hatta egemen sınıfların gösterdiği irade ile bir sonuç üretilmiş gibi görülmektedir. Ancak yine tekrarlayalım henüz bu süreç sonlanmış değildir. Uzlaşma ve barış eğiliminin olabildiğince güçlü bir rüzgar estirmesine rağmen devrimci sürecin iç dinamiklerle devam ettirilmeye yaklaşımı da merkezkaç tepki olarak kendisini göstermektedir. Kolombiya’daki barış ve uzlaşma süreci sadece Kolombiya sınırları içine sığmayacak kadar önemli bir politik gelişmedir. Bu süreç emperyalist

sistemin bütünlüklü olarak ulusal ve sosyal temeldeki silahlı mücadelelere karşı tasfiye saldırısının bir parçası niteliğindedir. Bu süreci bu yanıla okumak ele almak ve değerlendirmek gerekmektedir.

Yazımızı Kaypakkaya yoldaşın Kürt Ulusal Hareketi’nin niteliğine ilişkin MLM’lerin yaklaşımını ifade eden tespitiyle sonlandırmanın gerektiğine inanıyoruz. Zira ulusal sorundaki genel gelişim sınıf mücadelesinin mevcut deneyimlerinde bu tespitleri doğrulamaktadır. Ulusal temele ve öze dayalı mücadele ve hareketlere dair Kaypakkaya yoldaşın yaklaşımının güncelliğini koruduğu açıktır.

“(…) Her milli harekette olduğu gibi Kürt milli hareketinin de iki niteliği vardır:

Birincisi, Türk burjuva ve toprak ağalarının milli baskılarına, imtiyazlarına, devlet kurma imtiyazına, zulmüne ve zorbalığına karşı yönelmiş, genel demokratik içerik.

İkincisi, Kürt milliyetçiliğini güçlendirmeye, böylece Kürt burjuva ve toprak ağalarının üstünlük ve imtiyazlarını gerçekleştirmeye yönelik içerik.

11. Sınıf Bilinçli Türkiye Proletaryasının Kürt Milli Hareketi Karşısındaki Tutumu Ne Olmalıdır?

Her şeyden önce şunu belirtelim ki, milliyeti ne olursa olsun bilinçli Türkiye proletaryası, burjuva milliyetçiliğinin bayrağı altında yer almaz. Stalin yoldaşın ifadesiyle:

“Bilinçli proletaryanın denenmiş olan kendi bayrağı vardır ve onun, burjuvazinin bayrağı altında saf girmesinin gereği olamaz.

İkinci olarak, milliyeti ne olursa olsun, bilinçli Türkiye proletaryası, işçi ve köylü yığınlarını kendi bayrağı etrafında toplamaya çalışacak, bütün emekçi sınıfların sınıf mücadelesine önderlik edecektir. Türkiye devletini kendine temel alarak, Türkiye içindeki bütün uluslardan işçileri ve emekçileri ortak sınıf örgütleri içinde birleştirecektir.

Üçüncü olarak, milliyeti ne olursa olsun, bilinçli Türkiye proletaryası, Kürt milli hareketinin Türk hakim sınıflarının zulmüne, zorbalığına ve imtiyazlarına yönelen, her türlü milli baskının kalkmasını ve milletlerin eşitliğini hedef alan genel demokratik içeriğini kesinlikle ve kayıtsız şartsız destekleyecektir. Diğer ezilen milliyetlerin aynı yöndeki hareketlerini kesinlikle ve kayıtsız şartsız destekleyecektir.

Dördüncü olarak, milliyeti ne olursa

olsun, bilinçli Türkiye proletaryası, çeşitli milliyetlere mensup burjuvazi ve toprak ağalarının kendi üstünlükleri ve imtiyazları için yürüttükleri mücadelede tamamen tarafsız kalacaktır. Bilinçli Türkiye proletaryası, Kürt milli hareketi içindeki Kürt milliyetçiliğini güçlendirmeye yönelik eğilime asla destek olmayacaktır; burjuva milliyetçiliğine asla yardım etmeyecektir; Kürt burjuvalarının ve toprak ağalarının kendi üstünlükleri ve imtiyazları için giriştikleri mücadeleyi kesinlikle desteklemeyecektir; yani, Kürt milli hareketi içindeki genel demokratik içeriği desteklemekle yetinecek, onun ötesine geçmeyecektir.”

Meselenin daha iyi kavranabilmesi için, Lenin yoldaşın geniş aktarmalar yapmak gerekiyor.

Lenin yoldaş şöyle diyor:

“Milliyet ilkesi, burjuva toplumunda, tarihi bakımdan kaçınılmaz ve zorunlu bir ilkedir ve bu toplumu ele alan bir Marksist, milli hareketlerin tarihi meşruiyetini kesin olarak kabul eder. Ama bu kabul edişin burjuva milliyetçiliğinin savunma biçimini almaması için o, milli hareketlerde ilerici ne varsa ancak onu desteklemekle yetinmelidir; öyle ki, proleter bilinci, burjuva ideolojisi tarafından karartılmış olmasın.”

“...İşçiler için önemli olan, iki akımın ilkelerini ayırt etmektir. Eğer ezilen ulusun burjuvazisi, ezen burjuvaziye karşı savaşırsa, biz, her zaman ve her durumda, herkesten daha kararlı olarak bu savaştan yanayız. Çünkü biz zulmün en amansız ve en tutarlı düşmanlarıyız. Ama ezilen ulusun burjuvazisi, kendi öz burjuva şoven milliyetçiliğinin çıkarlarını savunuyorsa, biz ona karşıyız. Ezen ulusun imtiyazlarına ve zulmüne karşı savaşırsanız, ama ezilen ulusun kendisi için imtiyazlar sağlama yolunda çabalayarak destek olmayız.”

“Eğer ulusların ayrılma hakkı sloganını ileri sürmez ve onu savunmazsak, o zaman ezen ulusun sadece burjuvazisinin değil, ama feodal derebeylerinin ve despotizminin de oyununa gelmiş oluruz...”

“...Her ezilen ulusun burjuva milliyetçiliği, zulme karşı yönelmiş olan genel bir demokratik içerik taşır ve bizim ulusal imtiyazlar sağlama eğiliminden bunu kesin olarak ayırt ederek... Kayıtsız şartsız desteklediğimiz işte bu içeriktir...”

(İbrahim Kaypakkaya, Seçme Yazılar Sayfa 94-95, Umut Yayıncılık, Ocak 2004)”

İYİ GÖÇMEN Mİ, KÖTÜ MÜLTECİ Mİ?

Evde yalnız olan 4 yaşındaki çocuk balkon demirlerine tırmanıyor ve aşağı doğru sallanıyor. Düştü düşecek. Aşağıda toplanan kalabalık yüreği ağzında bakıyor çocuğa. Yer Paris. Derken siyahi bir genç hızla balkondan balkona yukarı tırmanmaya başlıyor. Seri bir şekilde tırmanıp çocuğu yakalıyor balkonda ve hayatını kurtarıp içeri çekiyor onu sallandığı boşluktan. Video sosyal medyada hızla yayılıyor ve kahraman ilan ediliyor Malili göçmen Mamoudou Gassama. Yaptığı bu onurlu davranış için ona ne kadar teşekkür edilse az.

Fransa Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron, Elysee Sarayı'nda bizzat tebrik ettiği Gassama'yı vatandaş ilan ediyor. Bir cesaret madalyası ve Paris İtfaiyesi'nde iş sahibi olmasını sağlıyor bu durum ona. Paris Belediye Başkanı yaptığı açıklamada: "Birkaç ay önce Mali'den Fransa'ya yeni bir hayat kurma umuduyla gelmiş. Ona, bu cesur davranışının tüm Paris halkına örnek teşkil edecek bir şey olduğunu söyledim. Fransa'ya yerleşme çabalarını sonuna kadar destekliyoruz" diyor. Oysa yine Fransa'da kötü barınma koşulları ile ün yapmış, Calais Kampı'nda kalan Afrikalı bir mülteci şunları söylüyor röportaj yapan gazeteciye: "Libya'dan İtalya'ya giderken teknemiz arızalandı. Her şeye şahitlik ettim. Gözlerimin önünde 140 kişi hayatını kaybetti. Buraya canlı olarak geldiğimden beri yaşadığım hayat hayat değil. Şansımı deneyip ölmek daha iyi..."

20 Haziran Dünya Mülteci Günü kapsamında bir dizi etkinlikler yapıldı uzun cümleler kurulurken mülteciliğe dair, kapitalist dünyanın ikiyüzlülüğü kaldığı yerden devam ediyor. Dünyanın yurtsuz bırakılmışları kendine başını sokabileceği güvenli bir yer ararken, onların evlerini başına yıkan emperyalist devletler, kendi yurtlarının her şeyini sömürüp onları açıklıkla karşı karşıya bırakanlar onları sınıflandırmaya, etiketlemeye çifte standart uygulamaya devam ediyor.

Akdeniz ve Ege son on yılda binlerce göçmenin son nefesini verdiği yer oldu. Fas, Libya ve Türkiye üzerinden Avrupa'ya geçmeye çalışan binlerce göçmen bu yolculuğu tamamlaya-

madı... Buna karşılık Avrupalı devletlerin odak noktası göçmenlerin hayatının nasıl kurtarılacağı, nerelere yerleştirileceği değil, göçmenlerin gelmesinin nasıl engelleneceği, sınırların nasıl kapatılacağı oldu.

Ölümlere çoğu zaman "yeter ki gelmesinler" mantığıyla onay verildiğini hepimiz biliyoruz değil mi? Dehşetin sıradanlaşması, olanların tekrarlarına tekrarlarına kanıksatılması hepimizin gözü önünde oluyor değil mi? Aylan Kurdi'nin sahile vuran minik bedeninin

bakılması zor bir fotoğraf karesi oluşturuyor lakin göçmenlerle ilgili bir çözüm değil sınırların nasıl daha iyi korunacağıyla ilgili tartışmalar dönüyor batılı devletlerin gündeminde.

Bu noktada Lampedusa acı bir simge... İtalyan adası Lampedusa, İtalya'nın Afrika'ya en yakın kısmıdır. Bu ada yüzlerce Suriyeli mültecinin ölümüne şahitlik etmiş ve hazine bir trajedinin adı olmuştur. Bu trajedide 60'ı çocuk 268 kişi bu geminin batması sonucunda hayatını kaybetmiştir. İtalyan makamlarının, teknelerinin tehlikede olduğunu bildirmelerine rağmen yüzlerce Suriyeli mültecinin boğulmasına izin verdiği gerçeğini ortaya koyan yeni ses kasetleri ise olaydan çok sonra dünya kamuoyunun bilgisine sunulmuştur. Hemen her gün haber bültenlerinde duyduğumuz "mültecileri taşıyan bot battı... Yüzlerce mülteci sulara gömüldü" haberlerinden sadece biridir Lampedusa, tek farkı o 268 kişinin sesinin duyulup duyulmazdan geldiğini kanıtlayabileceğimiz ses kaydı-

nın olmuş olmasıdır...

Rakamların yüzü soğuktur, bazen bir görüntü, bazen bir fotoğraf bazen de bir video o anın yakıcılığını hissettirebilir bize. Ses kaydı demişken bugünlerde ABD'den gelen ses kayıtlarını dinlediniz mi hiç? Ya da görüntülerini izlediniz mi?

ABD'de sadece 6 haftada 2 bin göçmen çocuğu ailesinden ayıran "Sıfır tolerans" uygulamasına yönelik tartışmalar, yayınlanan gizli ses kaydı ile yeni bir boyut kazandı. Ses kay-

Geçiniz demek geliyor hepsine. Eğitimli, üniversite mezunu göçmenleri seçip ayıran siz değil misiniz? İstemediğiniz göçmenler en yoksul ve en çaresiz olanlar. Onlar için şöyle bir çözüm üretmiş İtalya: "Kimse yapmamak istemediği işleri yapınlar, nüfusu çok azaldığı için kapanan köyleri şenlendirsinler." Almanya'da işveren kuruluşları bu göçmenlere ihtiyaçları olduğunu ve bunların meslek eğitimi görmesi için ellerinden geleni yapacaklarını net şekilde açıklıyor. Ucuz işgücü için Bangladeş'te, Hindistan'da üretim yaptırılmaktan vazgeçip ülkelerindeki mültecilere yaptırmak mantıklı. Sermaye bu fırsatı kaçırmaz.

Komünistler sınırsız ve sınıfsız bir dünya düşünden bahsettiklerinde bunun imkansızlığından dem vuran kapitalistler, bunu bir yolla gerçekçi kılıyor: Satın alma özgürlüğüyle! Kuşlar sınırı tanımayıp uçarak geçebilir, balıklar umursamayıp yüzerek siz de kesenin ağzını açarak! 250 bin Euro'nuz varsa Yunanistan'dan golden visa ile 5 yıllık oturma hakkı elde edebilir, İspanya'dan 500 bin Euro karşılığı oturma ve sosyal haklar satın alabilir, 2 milyon sterlininiz varsa İngiltere'den girişimci vizesine hak kazanabilirsiniz(!) Görüldüğü gibi kapitalist devletler için kötü olan parasız mülteciler, iyi olursa sermaye sahibi göçmenlerdir!

Olur da yerleşirseniz başarılı olsanız dahi, en ufak hatanızda göçmenliğinizin size hatırlatılacağını ırkçılıkla karşı karşıya kalabileceğinizi de hatırlatmış olalım! Nitekim İsveç ile Almanya arasında oynanan Dünya Kupası karşılaşmasında İsveçli futbolcu Jimmy Durmaz'ın son dakika yaptığı faul, Almanya'ya serbest vuruştan maçı kazandıran golü getirmesinden sonra Türk kökenli Durmaz, sosyal medyada ırkçı saldırılara maruz kaldı.

Kapitalist devletler "üçüncü nesil" göçmenlere karşı zihinlerinde pasaport kontrolü yapacaklar, sarı saçlıların hatalarını mazur görüp saçları siyah olanların yaptıklarını asla affetmeyeceklerdir.

Neyse ki, her daim sınırsız bir dünya düşümüz baki, tabiki sınıfsız da!

dında, anne babasını isteyen çocukların ağlama ve yalvarışları duyuluyor. Görevliler ise çocuklarla alay ediyor. Ağlayan çocuklara dönüp "Burada bir orkestra var, bir orkestra şefi eksik!" diyor görevli polis. Meksika sınırından kaçak geçtikleri için tutuklanan göçmenlerin çocukları ailelerinden ayrılarak tel kafeslere konuluyor, üzerlerine alüminyum folyo örtülerek. Gelen tepkiler üzerine kararı geri çeken Trump Hükümeti'nin çocuklarla aileleri ne zaman bir araya getireceği, pek çok çocuğun ailesini bulup bulamayacağı ise belirsizliğini koruyor. Daha geçen hafta polis tarafından vurulan siyahi gencin katili olan polisin ceza almayacağı olsa da hafifletici sebeplerle çok az ceza alacağı ise gayet net.

Polonya, Hristiyan olan göçmenleri istiyormuş. Hollanda çok az göçmene oturma veriyormuş. Avusturya'da sağcı hükümet göçmen karşıtı politikaları artırıyor. Almanya 500 bin beklediği yıllık başvuru sayısı 800 bin olunca toplantıya çağırılmış...

SINIF MÜCADELESİNİN BİR KALDIRACI OLARAK: POLİTİKA

“Kitlelerin gücünü örgütleyebilmek bir siyasettir.” (Mao Zedung, Seçme Eserler cilt 3, s.160)

İçinde bulunduğumuz dönem, öncünün çeşitli darbeler aldığı halk güçlerinin parçalı olduğu ve karşı devrimin tüm aygıtlarıyla saldırdığı bir sürece tekabül etmektedir.

İdeolojik-politik-askeri her türlü saldırı aygıtıyla çevrili bir alanda, sınıf mücadelesinde zaferi adımlamanın yolu ise kuşkusuz, kitleleri örgütleyebilmek ve tayin edici kanalda savuşturılmaktan geçmektedir. Bu çerçevede ele alınması gereken hususların başında, MLM perspektifi araştırma ve inceleme yöntemi ile kitlelerle bağlarımızın hangi nedenlerden dolayı zayıf olduğu açığa çıkarılması gelmektedir.

Kitleleri örgütlemenin, onlarla bağ kurmanın ve en önemlisi ise mücadelenin öznesi durumuna getirmenin can alıcı noktaların başında öncünün uygulaya geldiği politikalar yer almaktadır. Sınıf mücadelesindeki hacim ve kapsamı bakımından ağırlıklı bir yapısının oluşu politikayı etraflı olarak incelemek gerektiğini ortaya çıkarıyor. Bununla birlikte politikayı, sınıfların kendi aralarındaki mücadelesinde iktidarını tesis etmekte uyguladıkları araç ve metotların bütünlüğü olarak kabaca yorumlayabiliriz. Ezilenlerin öncü sınıfı proletarya için MLM bir politika inşa etmek ve uygulamak elzemdir. Niteliksel anlamda böyle bir politika oluştururken ideolojiden ayırmak, koparmak ya da özerk bir yapı olarak lanse etmek, politikayı araçsal olmaktan çıkarıp amaçlaştırmak anlamına gelecektir. Akabinde ise esneklik bir meşruiyet içinde ilkelerden taviz vermeyi ve çeşitli sapmalara kapı aralamaya yol açacaktır. Tersine bir pozisyonda da değerlendirdiğimizde, yani politikayı ideolojik argümanların nesnesi haline getirmek de başka bir anlamda katılaşmaya ve hareket sınırlılığını daraltmaya sebebiyet verecektir. O halde denilebilir ki, politika gıdasına ideolojiden alacak, verili an'da; ilişkilerin toplamından esaslığa, karşı devrimin hareketine ve bunların sonucundan yola çıkılarak atılan adımların kitlelere nüfuz etmesidir.

Gerek ideoloji ile olan ilişkisinde gerek ise verili an'da hareket sınırlılığına sahip MLM nitelikteki bir

politikadan söz ediyorsak, Bolşevik/Maoist tarzda politika yapmaktan bahsediyoruz demektir. Her şeyden önce Bolşevik/Maoist tarzda bir politika, kendisini öncünün çerçevesini çizdiği kitlelerin mücadelesinde ve karşı devrim ile sınanmasında bulur. İnşası ve pekiştirilmesi ancak bu arenada mümkündür. Kitlelerin talepleri ve düşüncelerinden sentezlenmeyen, gerici egemen sınıflarla mücadele içerisinde bulunmayan politikanın, bulunduğu hattın ihtiyaçlarına cevap olamayacağı bilinmelidir. Böyle bir

politika yapımı ve pratiği, genel söylemlerin dışına çıkamayan, ideolojik şiarlarla yetinen ve pratik mücadele hattında daima tutuculuğa mahkum olmayla karşı karşıyadır. Bu nedenle Bolşevik/Maoist politika, aynı zamanda sağlam bir teorik çizginin “somut durumun somut tahlili” analiziyle vücut bulabilir.

Başka bir husus da politikanın nesnesinin belirlenmesidir. Bolşevik/Maoist tarzdaki politikanın nesnesini önceden belli ve mutlak olarak görmek, belirtildiği üzere onun hareket alanını ister istemez darlaştıracaktır. Zira politik saha, ezen ve ezilen sınıfların çeşitli düzeylerde ve biçimlerde karşı karşıya geldiği mücadele ortamıdır. Böyle bir sahada tekil ya da önceden bilinen herhangi bir nesnenin bulunamayacağı unutulmamalıdır. Onun için konjonktürün somut tahlili, MLM perspektifle yapılarak politikanın nesnesi ortaya çıkarılmalıdır. Bu yapıldığında Bolşevik/Maoist politika, kitlelerin mevcut taleplerinde yankısını bulacaktır. Kitle mücadelesiyle buluşturulmadığında, politikanın gövdesiz baş olacağı, aynı

şekilde Bolşevik/Maoist politikadan yoksun bir kitle mücadelesinin de başsız gövde yönünü tayin edemeyeceği aşıkardır.

Ayrıca politikaya kimi zaman salt bir alanın konusu gibi bakılmakta ve değerlendirilmektedir. Bu düşünce ve olgu politik olanın kendisine yabancılaşmasına ve onu belli kategorilere hapsetmeye neden olmaktadır. Beraberinde asli mücadele alanlarıyla politika arasında bir ayırım olduğu sonucu çıkartılarak, mücadele alan-

diyerek aynı duruma dikkat çekmiştir.

Politika için, konjonktürün mevcut yapısını hesaba katmaksızın ve içinde bulunduğu alanın kuramsal incelemesini yapmaksızın an'ın ihtiyaçlarına cevap olamayacağını belirtmiştik. Lakin bu politikanın her esen rüzgara boca edilmesi demek değildir. Ki konjonktürün en son kertede sosyo-ekonomik yapının tezahürü olduğu akıldan çıkarılmamalıdır. Böyle olmakla beraber politika, konjonktür içinde bulunan an'ın karmaşık bir verisini sunar ve nesnesinin üzerinde görünmez bir perde örtülüdür. Bu perde ancak doğru bir yöntemle kaldırıldığında politikanın nesnesi alevni olarak görülebilir. Diğer taraftan konjonktürün içinden stratejik plana açılacak kanal çıkarılmalıdır. Basitten karmaşığa, parçadan bütüne adımlamak ve bunun için koşulları da doğru analiz etmek gerekir. Stalin'in dediği üzere, *“Bolşevik politika sanatı asla, zaman ve mekan koşullarını göz önüne almaksızın, tüm cephelerden tüm toprakla rastgele ateş etmekten ibaret değildir. Bolşevik politika sanatı, zaman ve mekanı beceriyle seçmek ve ateşi, en büyük sonuçlara en hızlı ulaşabilecek cephede yoğunlaştırmak için tüm koşulları değerlendirmektedir.”* (Stalin, Eserler, Cilt 11, s.53)

Sonuç olarak, kitleleri mücadelenin öznesi konumuna getirmek öncünün politikalarından geçmektedir. Kuşkusuz bahsettiğimiz Bolşevik/Maoist bir politikadır. Böyle bir politika rengini MLM ideolojiden almalı ama onu pratik sahada oluşturacak konjonktürel durumu da gözardı etmemelidir. Öte yandan politikanın çeşitli ayakları olduğu hesaba katılmalıdır. Pratik açıdan bu, politikanın müdahil olmasının çeşitliliğidir. Bununla birlikte geçmişten bu yana bilinen yöntemlerin yanında yeni/ zengin araç ve metotların da geliştirilmesi elzemdir. Herhangi bir teknik araç dahi politikayı çok daha geniş bir alana uygulanabilir kılacaktır. Politikamızı Bolşevik/Maoist tarzda geliştirmeliyiz, Başkan Mao'nun; *“yaptığımız çalışma ne olursa olsun, biz komünistlerin uygulaması gereken iki yöntem vardır. Biri, geneli özelle; öbürü, önderliği kitlelerle birleştirmektir”* (a.g.e s.123) öğüdünü politikamızı oluştururken de kullanmasını bilmeliyiz. Ve Bolşevik/Maoist politikayı pratikleştirmeliyiz.

larında politik unsurların yerine daha öncede belirttiğimiz üzere teorik-ideolojik şiarların atılmasını koşullamaktadır. Hâlbuki mücadelenin her bir alanı politikanın farklı farklı araç ve metotlarla sürdürülmesinden ibarettir. Yapılması gereken bu alanların özgünlüğünü ve özgüllüğüne uygun bir politik oluşumu belirlemektir. Politikanın mevcut yapısı, mücadele alanlarının yanında ayrıca stratejik ve taktik sistematiğe göre de şekillenmektedir. Fakat stratejik politika ile taktik politikaların birbirine karıştırılması sıklıkla karşımıza çıkmaktadır. Belirtilmesi gerekir ki; stratejik politika verili bir döneme tekabül eder ve hedefe giden yolun pusulası olduğu için esneklikten ziyade katı karakterdedir. Taktik politika açısından ise tersine bir konumu yani esnekliği tarifler. Verili dönem değişmeksizin, farklı değişkenleri eklenmesi ya da güç durumu, taktiklerin gözden geçirilmesinde ve değiştirilmesine neden olabilir. Başkan Mao da, *“tek ve aynı dönem içinde bile taktiklerimiz, düşmanlarımızın gücündeki değişikliklere göre ayarlanmalıdır”* (age s.235)

DAĞ KOKULU YOLDAŞLARA...

Mücadele, boğulmak isteniyor en azgın biçimlerde ama direniyor halkımız ve savaşçılarımız. Bulduğumuz yerdeki anaya "televizyon var mı?" diye soruyoruz. Aksilik bu ya bozuk olduğunu söylüyor. Sonra başka bir eve giriyoruz. Yaşlı bir ana, amca bir de oğulları var. Bizleri sımsıkı kucaklıyorlar.

Hûn bûn behna bîhare

Hûn bûn agire serhîldane

Hûn bûn strane tolhîldanel

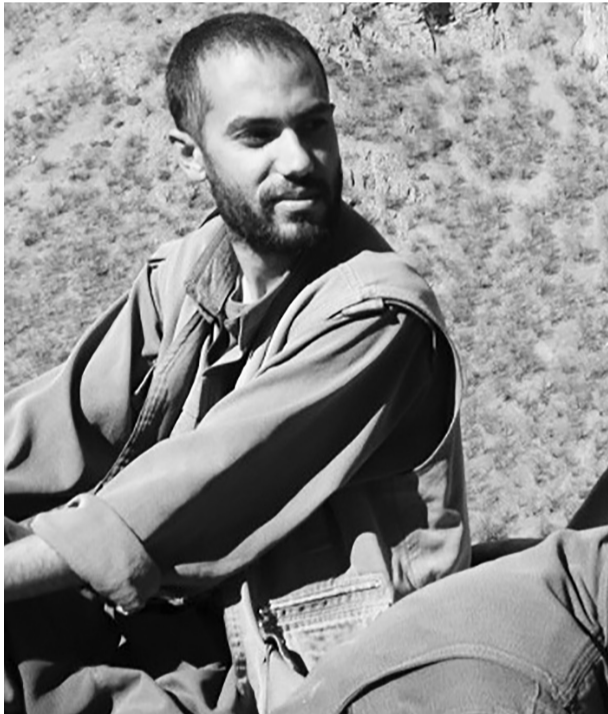
Mayıs ayı! İsyanın, direnişin ve gidişlerin adı. Toprağa tohumların atıldığı, ormanların yeşil örtüsünü giydiği, en koyu, en açık tonlarının bulunduğu ay. Zozanların sarıçiçeklerle bezendiği, kartalların doruklara konduğu, derelelerin gürül gürül aktığı ay.

Düşmanı can evinden vuran, zulüm demirinin parçalandığı ve kavga ateşinin harlandığı şanlı Gulan ayı. İbrahimler'in, Denizler'in, Mahirler'in, Sinanlar'ın; zindanlarda, meydanlarda, dağ başlarında seslerinin yankılandığı ay. Ve siz komünist önderin ardılları. Halkımın dağ kokulu yoldaşları. Baharın ilk tohumları...

Neydi baharı güzelleştiren, neydi baharda doğan güneşi kızılaştıran? Ne tek başına yeşile bürünen ormanlardı, ne coşkunun akan nehirler ne de renk renk açan kır çiçekleri. Kış, vedalaşırken tabiatla yeni renkler yeni sesler armağan ediyordu her mevsim olduğu gibi yeryüzüne. Armağan olmayan tek şey mücadeleydi. Umut yine dümeneydi kavga yine öyle. Her bahar olduğu gibi yine yeşilimtirak renkler, cıvıl cıvıl kuş sesleri, doludizgin esen rüzgârlar, envai renk çiçekler merhaba diyordu dağlara. Bu alışık olunan bir durumdu. Beklenen bilinendi ama yine de heyecanla beklemek âdet olmuştu.

Doğanın süreci böyle işlerken ülkedeki durum daha farklı ve zorlu bir süreçti ezilenler açısından. TC ve AKP çetesinin halka yönelik saldırıları sonbahardan bu yana durmadan devam ediyordu. Başta T. Kürdistanı'nda yapılan katliamlar, gözaltı-

lar-tutuklamalar baskı ve sindirme politikaları hız kesmeden devam ettirilmiş, sistem bunun karşılığında da halkın destansı direnişleriyle cevabını almıştı. Faşizm tüm olanaklarını kullanarak bahar ayına girmeden istediği sonucu elde etmek istemiş fakat başarılı olamamıştı. Bahar halkımız için her zaman umudu, kurtuluşu müjdeleyen mevsim iken düşman için korku ve başarısızlığın simgesi olagelmıştir. Bu yüzden daha azgınca saldırmış her fırsatta eline aldığı mik-

rofonla kendi acizliğini korkaklığını gizlemeye çalışmıştı. Ama nafileydi yaptığı, her taraftan çürümüşü oturduğu koltuk. Mesele sadece halkın karşısında aldığı yenilgi de değildi, ekonomik, politik, siyasal vb. olarak yaşadığı kriz efendilerinin çarkına çomak soktuğu gibi TC ve AKP'nin de çarkına çomak sokuyordu. Böyle süreçlerde de faşist devletlerin yaptıkları/yapacakları şey kuşkusuz faşist uygulamalardan baskılardan katliamlardan başka bir şey değildi. Bu sistem kanla besleniyordu ve kaynağı da halktı. Sözde çözüm-barış denilen oyalama kandırma süreci bittikten sonra asıl niyetinin barış olmadığını kendi çıkarları çerçevesinde yol haritası çizdiğini tüm dünyaya göstermiş oldu. Ve bu süreç bir kez daha sistemin masasından halka özgürlük, hak, eşitlik çıkmayacağını tarifliyor-

du. Özgürlüğün, eşitliğin, adaletin ve emeğin kurtuluşunun ancak zor aygıtlarının kullanılarak tarumar edileceği tüm yakıcılığıyla kanıtlandı.

Devletin kış boyunca sürdürdüğü savaş süreci yerini bahar sürecine bırakırken kırsal alana yönelik operasyonlara da başlanmıştı. Şehirlerde ve gerilla alanlarında aldığı sarsıcı darbelerin intikamını baharda almak istiyordu devlet. Ama unuttukları bir şey vardı ki o da baharın isyan mevsimi

rasyondan habersiz uyumaya hazırlanıyoruz. Gecenin sabaha yaklaştığı saatlerde yağmurun şiddetiyle uyanıyoruz. Karanlık ve kurşun gibi yağın yağmurun altında yağmurluklarımızı açıp tekrar uyumaya çalışıyoruz. Karanlık yüklü bulutların yoldaşlarımızı alıp götürdüklerinden habersiz... Ertesi gün saat 15:00 haberlerinde düşmanın radyosunda Dersim'de iki gerillanın şehit düştüğünü öğreniyoruz.

Sonrasında iki günlük bir zaman dilimi, hangi örgütün olduğunu öğrenmeye çalışıyoruz. Cihaz saatinde yoldaşların PKK'li arkadaşlarıyla konuşmalarını dinliyoruz. Başka bir örgüt olduğunu söylüyor hevaler. İnsanı rahatsız eden, çaresiz bırakan anlardan bir tanesidir, şehit düşen gerillaların kimler olduğunu netleştirmek. Bir yanda şehit düşenlerin yoldaşlarımızdan mı olduğu sorusu, diğer yandan iki gerillanın şehit düşmesi... Bu ikilem arasında gidip gelmek...

O gün köye giriyoruz. Birbirimize belli etmesek

de gözlerimizden okunuyor bu kaygı. Köye girdikten sonra köylüleri baharda ilk defa görmenin sevinciyle o kaygıyı öteliyoruz. O zaman zarfında yaşam bir yerlerde son bulurken bir yerlerde inatla devam ediyor. Bunu görüyor, duyuyor ve hissediyoruz. Mücadele, boğulmak isteniyor en azgın biçimlerde ama direniyor halkımız ve savaşçılarımız. Bulduğumuz yerdeki anaya "televizyon var mı?" diye soruyoruz. Aksilik bu ya bozuk olduğunu söylüyor. Sonra başka bir eve giriyoruz. Yaşlı bir ana, amca bir de oğulları var. Bizleri sımsıkı kucaklıyorlar. Yaşlı bedenlerde umut dolu gözlerle karşılama bizi duygulandırıyor. Bu arada televizyonun açık olduğunu görüyoruz. Ve istem dışı haberlere gidiyor gözlerimiz. Sonra sorumlu yoldaş Dersim'de alınan kayıplardan bahsediyor ev halkına.

olduğu. Bedel ödetilen, bedel ödenilen aydır Gulan. Kurtuluşu için halkın, toprağa düşenlerin ayıdır Gulan. Bu yüzden güzeldir bahar bu yüzden güneşi kızıldır baharın...

6 Mayıs'ta iki dağ kokulu yoldaşımız güneşi kızılaştırdı. Aydınlatılar o geceyi kutup yıldızımız olup.

ŞAHANLAR ÇOKTAN KANATLANMIŞ...

6 Mayıs, bir köy evinden çıkıyoruz. Ay, bulutların arasında bir görünüş bir kayboluyor. Yol boyunca birbirleriyle inatlaşır gibi devam ediyor bu durum, sarp bir yere tırmanmaya çalışıyoruz. Bu yolculuk yaklaşık gece bire kadar sürüyor. Kalacağımız yere vardığımızda oyunu karanlık yüklü bulutların kazandığını görüyoruz. Başka bir ilçede yoldaşlarımızın yaşanan ope-

Sonra alt yazıda şu haberi okuyoruz. “Tunceli kırsalında iki terörist etkisiz hale getirildi” Bu haberle soğuk bir rüzgar içimize esiyor. Beklemek, netleştirememek, içimizi kemirdikçe kemiriyor. Ama bu durum işimizi, görevimizi etkilememesine izin vermiyor, ev halkıyla sohbet ediyor ve onları tanımaya çalışıyoruz. Sonra vedalaşıp çıkıyoruz oradan. Ertesi gün başka bir köye gitmeyi planlıyoruz. Hava o gün yağmurlu ve soğuk. Yağmur hırsını alamamış gibi hiç durmadan yağıyor. Her yoldaş, yağmurluğunun altında bir an önce köye gidip haber almanın derdiyle zamanın geçmesini bekliyor. Çoktan kanatlanmış şahanların gidişinden habersiz. Yola çıkıyoruz. Hayatın bu birkaç günlük oyununun son perdesinden habersiz mesafeli yürüyoruz ıssız orman patikalarında. Yaklaşık bir saat sonra ışıkların aydınlattığı köy yolunda buluyoruz kendimizi. Yağmur dinmiş, yıldızlar ve ay, tüm berraklığıyla gökyüzünde asılı duruyor. Temiz havayı ciğerlerimize çekerek ilerliyoruz köy yolunda. Badem kokuları, bir müddet eşlik ediyor bizlere. Gireceğimiz eve yaklaştığımızda badem kokularının ve ılık rüzgârın yerini yüzümüze tüm gücüyle çarpan sert rüzgar alıyor. Ve insanın genzini yakan, nefesini kesen otların ağır kokusuyla ilerlemeye çalışıyoruz. O an bahar, ölümü haber veriyor gibi. Yürüyoruz, kapının önüne varınca köpekler havlamaya başlıyor. Kapının önündeki genç hemen karşılamaya geliyor bizi. O arada ev sahibinin evde olmadığını öğreniyoruz. Diğer aile bireyleriyle oturup sohbe başlıyoruz. Son perdenin yaklaştığını hissediyorum. Ama hiçbir belirti göstermiyorum. Ne televizyonda ne de ev halkının konuşmalarında. Ben bunları düşünürken, yaşlı ananın sohbetiyle ancak o atmosferden sıyrılabilirim. Anlattıklarıyla “zamanı var” der gibi kendi yaşamına dair anlatmaya başlıyor. Kendi acılarına, mutluluklarına götürüyor bizleri. Bazen gençliğimize, kadın olmamıza “acıyarak” konuyu bize getiriyor. Bunları söylerken haklılığımızı da gördüğünü, bildiklerini hissettiriyor. Ve zaman rüzgarının savurduğu hayat, yapraklarını son kez topluyordu. Sorumlu yoldaşın gençle konuşmasıyla başlıyor son perde... Herkes susmuş, bekliyoruz; günlerdir aldığımız haberin son bilgilerini. Gencin sözcükleri hiç kaçırmadan dinleniyor. O birkaç dakikalık an, öyle uzun, öyle çetin geliyor ki bekleyenler için. Şehitlerden birinin Mazgirtli olduğunu söylediği an, kendimi yalnız hissettim. Herkes susmuştu. “Kim?” diye düşünürken

yanımdaki yoldaşa “o alanda Mazgirtli yoldaş var mı?” diye sorarken buldum kendimi. Yoldaş, “Sinan yoldaş var” deyince aklıma Rıza yoldaş geldi. Kim olduğunu anladığım halde o soruyu neden sormuştum ki... Bazen zaman durur ya hani, o an bizim için zaman durmuştu.

Vakit gelmişti. Köyden ayrılıp, daha net bilgiler alabileceğimiz bir alana geçtik o gece. Yaklaşık üç saatlik yol yürüdük. Haber netti. Aradan iki gün geçmişti netleşme sürecine kadar. Ve o günler ağır ağır ilerlemişti. Böyle aldık yoldaşlarımızın şehadet haberini.

Mayıs bir kez daha kana bulanmıştı. Yosun kokuları değil kan kokuyordu bahar. O gün yani 6 Mayıs akşamı, yoldaşlarla sohbet ederken Sinan yoldaştan söz etmiştik. O gün doğum günüydü. Ve o gün gökyüzünde yerini almıştı Rıza yoldaşla birlikte.

GÖZLERİ, GECELERİ AYDINLATAN YILDIZLARDIR HALA...

**berxê dayika mîn, dênge çiyayan*
(ananın kuzusu, dağların sesi)

Sinan yoldaş, genç yaşta mücadeleye atılmış, devrimçileşme sürecini kendinden başlatarak çevresini de bu değişimin içerisine dahil etmiş, sistemin kaide ve kurallarını yıkararak sınıf mücadelesinin emektar bir işçisi olmuştur. Bu süreç içerisinde sürekli yenilenerek yaşama daha farklı bakmaya çözümlenmeye başlamış daha coşkulu daha kararlı yürümüş şehrin sokaklarını. Çünkü değişim her an dayatıyor kendini. Mücadelenin kaçınılmazlığını seriyor sere serpe önüne insanın. Kaçmak çözüm değil, ya da kader değip geçmek... Sinan yoldaş tercihini mücadeleden yan yapmıştı. Hayatımızı yönlendiren, sömüren,

ötekileştiren, katleden bu faşist devlete tüm netliğiyle karşı koymuş ve sistemin bireyde yaratmaya çalıştığı düşünce, kültür vb. tüm yozlaşmalara, sorgulamadan yaşamayı reddederek devrimçileşmeyi seçmişti. Tarih 2011’i gösterdiğinde yüreğinde tükenmeyen inancıyla, umuduyla, şehit

örnek alınacak bir yoldaştı. Sinan yoldaş da birlikte faaliyet yürütemediğim yoldaşlar arasındadır. Sadece sonbahar ve ilkbahar süreçlerinde kısa süreli ortak faaliyet yürütedik. Bu ortak faaliyetlerden biriydi 2014 Sonbaharı.

Müzik grubu çalışmalarına yoldaşlarla birlikte o da gelir, dinleyici olarak katılırdı. Ses konusunda çok iyi olmasa da türkü gecelerinde hep bir türkü istenirdi. Söylemek istemese de çoğu zaman ısrarlara dayanamayıp Mahsuni Şerif’in şu güzel türküsünü söylerdi.

“Bizim elin yiğitleri bol olur

Çalar davulları halay kurulur

Ölüm bizim için tozlu yol olur

Dumanlı dumanlı oy bizim eller”

Yüreği, halk sevgisiyle doluydu. Bu yüzden ölüm onun için “tozlu yol” oldu. Ve yiğitlerini yolculayan Dersim’i duman sardı, onların gittikleri gün... Duman, yastır Dersim halkı için. Ama Dersim halkı biliyordu ki, bağrından daha nice yiğitler çıkacak ve o dumanı dağıtacaktır.

yoldaşlardan kalan mevzilerde yerini almak için dağlara yönelmişti koşar adım. Şehirde başlayan konuşmalarını bundan böyle gerilla olarak köylerde halkımıza yapacaktı.

İlk örgütlendiğim zamanlar sıkça duyduğum bir isimdi Sinan yoldaş. Ve ister istemez merak etmeye başlamıştım. Gerillaya katıldığımda en çok merak ettiğim yoldaşlardan biriydi. Sanki gördüğüm an, tanıyacakmışım gibi hissediyordum. Ama yanılmıştım. Bulduğum alanın faaliyetçilerinden biriydi o yıl. Gerilla yaşamının ilk günleriydi ve bulduğumuz alana sürekli yoldaşlar gelip gidiyordu. Sinan ve Aşkın yoldaşlar da faaliyet yürüttükleri yerden bir gün çıkıp geldiler. Yanımdaki yoldaş, “işte Sinan ve Aşkın yoldaşlar geldiler” deyince karşımda biri zayıf esmer, birinin de kilolu ve yaşlı ilerlemiş iki gerilla görünce şaşırıldım. Ve hayalimdeki ve gerçekteki yoldaşın hiç de benzer yanlarının olmadığını gördüm.

Sinan yoldaş, mütevazı bir yoldaştı. Onun pratiğinde, konuşmalarında, gördüğüm en belirgin özelliklerinden biriydi. Gerilla deyince insanın aklında hem kişilik anlamında hem de dış görünüş anlamında iki düşünce oluşur. Dış görünüş anlamında pek oturmasa da kişilik anlamında Sinan yoldaş, çalışkan ve fedakar bir gerillaydı. Hem bir komutan olarak hem de yoldaş olarak aldığı görevlerde

Örgütte her yoldaş, belli özellikleriyle tanınır. Birbirinden ayrı alanlarda faaliyet yürütürken her yoldaş, o özellikleriyle hatırlanır. Özlem, bir nebze böyle giderilir gerillada. Sinan yoldaş da “siyahi komiser” ve “espri canavarı” olarak anılırdı. Ten renginden kaynaklı takılan bir isimdi bu. Diğer lakabı ise espri yapamayan ama yapabildiğini iddia eden bir grup yoldaşın arasında bulunduğundan kaynaklı söylenen bir şeydi. Bu özelliklerini tanıdığımda şaşırılmıştım. Çünkü aldığı görevlerde, yoldaşlarla ilişkilerinde ölçülüydü, ciddiye. Öyleydi ama aynı zamanda ortamına göre ciddi de olabiliyordu, şakacı da... Bu özelliğinden kaynaklı birçok yoldaşla rahat ilişki kurabiliyordu. Bakış yoldaş bir gün Sinan yoldaşla gittiği bir görevden döndükten sonra şunları söylüyordu: “Ya, bu Sinan yoldaşla niye daha önce faaliyet yürütmemiştik. Hiç görüldüğü gibi değil.” Bakış yoldaş, her yoldaş kolay kolay beğenmezdi eğer beğenmişse “illa ki olumsuz bir özelliğinden kaynaklıdır” der, gülerdik. Sinan yoldaşın Bakış yoldaşın çocuksu yanlarına hitap etmesi, yani çocukla çocuk olabilmesi, gerektiğinde de çok “ağır” olabilişiydi. Yani Bakış yoldaşın ilgisini çeken feodal yönleriydi. (*devam edecek*)

Dersim’den Bir Partizan

M. USTA'NIN ANAKRONİZMİ

M. Usta'nın yazısını tanımlayan tek bir kavram var: Anakronizm... Bugünü, dünün argümanlarıyla değerlendiren, fiilen tavır aldığı ama bunu dillendirme cesaretinden yoksun yaklaşımını ilişkilendirme pratiği ile ancak ifade edebilen yaklaşımına rağmen kimi, niye ve ne amaçla mahkum ediyor anlamak zor. Tek gözünü kapatarak, gerçeğin bütününe kör olacağını sanma hali ile sürece biçim vermeye çalışması, kendini tarafsızlık konumuyla kolektif üstü konumlandırışı ise ancak bir sınıfın tutumuyla açıklanabilir.

11 Haziran 2018 tarihinde "sağ tasfiyeci" www.partizan-online.net sitesinde M. Usta imzalı bir yazı yayımlandı. M. Usta bu yazıyı tam da bu zaman dilimi içinde

neden yazma ihtiyacı duydu? Sağ tasfiyeci anlayış örgütsel yapısını kendi belirlediği kurallar içinde inşa etmişken bu yazıya neden can hıraş sarıldı? Bu hangi ihtiyacın ürünü olarak şekillendi? Soruları akla ilk gelenlerden. Zira M. Usta bu içerikteki yazıları daha önce defalarca aynı anlayış heyecan ve umutla yazdı. Şimdi örgütsel ayrılık ilan edilmiş, sağ tasfiyeci anlayış örgütlediği hizip ile kendi hiyerarşisini kurarak merkezi imzalarla açıklamalar yaparken, M. Usta tek gözünü kapatıp bunları görmeme tavrı ile gerçeği yok sayarak ne yapmaya çalışıyor? M. Usta'nın

yazısını tanımlayan tek bir kavram var: Anakronizm... Bugünü, dünün argümanlarıyla değerlendiren, fiilen tavır aldığı ama bunu dillendirme cesaretinden yoksun yaklaşımını ilişkilendirme pratiği ile ancak ifade edebilen yaklaşımına rağmen kimi, niye ve ne amaçla mahkum ediyor anlamak zor. Tek gözünü kapatarak, gerçeğin bütününe kör olacağını sanma hali ile sürece biçim vermeye çalışması, kendini tarafsızlık konumuyla kolektif üstü konumlandırışı ise ancak bir sınıfın tutumuyla açıklanabilir. Enteresan olan ise "birlik" söylemi altında sağ tasfiyeciliğin hizipçiliğini, partiyi bölen yaklaşımını meşrulaştıran eleştiriler getirmesi. Artık herkesin "kendi işine baktığı", ayrılığın kesin hatlarla belirginleştiği, "Geçici" sıfatlı komi-

teler enflasyonunun ortalığı sardığı koşullarda bu yazı oldukça manidardır.

Bu durum ancak sağ tasfiyeciliğin,

bir beklenti oluşturmuş durumdadır. Tabii beklendikleri sonuç ortaya çıkmıyorsa bizim açımızdan absürttür. Ancak idealizme bulanmışlar, bu ki-

yapmak niyetinde değiliz, kuşkusuz bugün buna çokta gerek kalmamış, anlamını yitirmişti.

Ancak önemli olan, yalnızca bilmek ve açıklamak amacı/ anlayışından başka bir işi olmayan; bir kadro olarak politika üretmeyi ve tutum almayı kendini dışında görerek yaklaşan "ustalarımız"a parti ve ilkel sorununda birkaç hatırlatma yapmaktır.

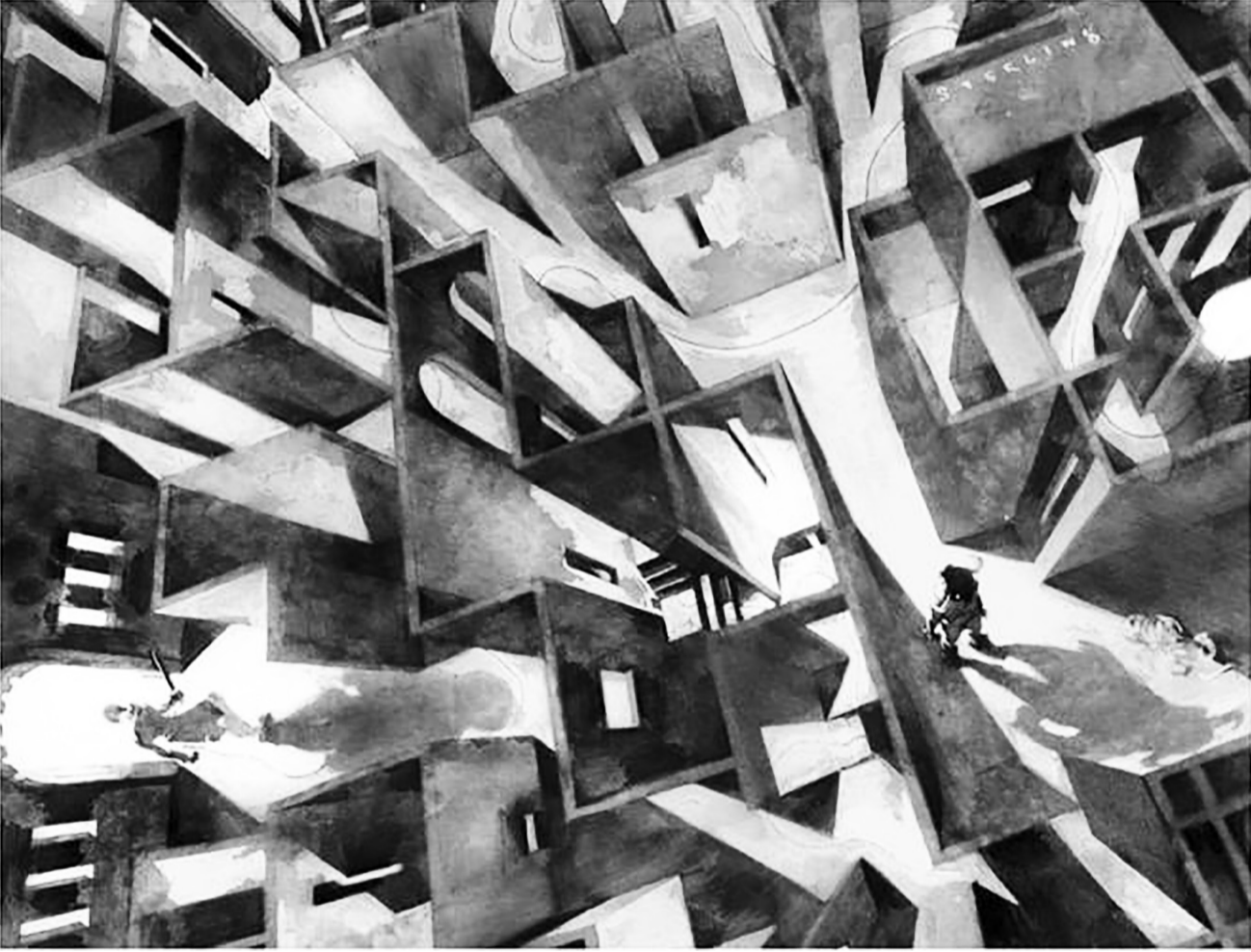
Biliniz ki proletarya tarihsel, bir o kadar da zorlu misyonunu yerine getirebilmek için sınıfla komünist hareketi buluşturarak devrime örgütleyecek öncü, bir parti ile bu partinin saflarında yer alma onurunu tüm faaliyetleri ve attığı her adımla hak eden devrimci kadrolara ihtiyaç duyar.

Proletarya Partisi'nin kadrolarından önce-

likli beklentisi kitlelerle somut kalıcı bir ilişkilendirme, bağ ve bütünleşme yaratmada politik örgütsel yaratıcılık ve ustalıklarını göstermesidir.

Kuşkusuz bu misyonunu yerine getirirken yani örgütsel çalışmalarda çıkan/çıkacak sorunların, tıkanıklığın sorumlusu Stalin yoldaşın deyimiyle "onda dokuzu yönetici kadroların"-ken, tartışma konusu yaptığımız "ustamız", sorunu mahkum etmeye çalıştığı proleter kadrolarda, genel ilke ve anlayışta görmektedir.

Somut koşullardaki değişimi yok saymak nasıl mümkün ve doğru değilse "suçu", "suçlu"yu dışında arayıp başkalarının sırtına yıkmaya kalkışmak da doğru ve devrimci bir yaklaşım olamaz.

kendinden emin bir şekilde tüm partiyi ve tabanı peşinden sürükleyeceğine olan güveninin gerçekleşmemiş olmasına karşı M. Usta'dan koşa koşa "destek" istemesiyle açıklanabilir. Ya da tüm umutlarını ve beklentilerini ("kediye sermayeyi yükleme durumu" gibi) yükledikleri yerlerin, kişilerin ve alanların trajik şekilde havlu atan, bununla da kalmayıp gizlemeye çalışsalar da traji-komik şekilde ortaya çıkan gerçekliğinin üstünü bir M. Usta müdahalesiyle giderme derdi olabilir. Ama kuşkusuz gerçeğin dilini, var olan tablonun oluşturduğu durumu, Tanrı'nın olmadığını çok iyi bilen materyalistler bir tanrısal güçle değişmeyeceğini de bilirler. Ama tanrısal güç vahyedildiği belli olan M. Usta'dan idealist sağ tasfiyeci anlayış

şiler açısından çok anlamlı ve manidardır. Bu soruya verecekleri cevaplar umut yüklüdür. Ama umut bazen doğru olmayanın, meşru olmayanın sadece tembel tembel oturup beklenin ekmeğidir.

M. USTA'NIN SORUNLARDAN KENDİNİ AZADE KILMASI

Burada söz konusu olan, M. Usta imzasıyla kamuoyuyla paylaşılan; okunduğunda ilk olarak Albert Camus'un "Olmayacak insanlarla olmayacak hayaller kurduğum için en çok da kendimden af diliyorum" dediği açıklamasıdır.

Her bir paragrafı ayrı tartışma konusu olan makalenin bir bütün eleştirisini

Kolektifin yılları bulan ayrılıklara, kopuşlara, nicel olarak daralmasına neden olan sorunların müsebbibi örgütün gelişim seyri ve kaderi üzerinde belirleyici bir konum ve role sahip olan “ustamız”ca neden ve nasıl olurda böyle tariflenmektedir?

İLKELER KURTULACAK AYAK BAĞI MIDIR?

Nedeni elbette ne teorik olarak kavrayış yetersizliği (birey şahsında günü anlamada ve yorumlamada yetersizlik reddedilemez) ne de birikim ve deneyim yoksunluğu ile açıklanamayacağına göre, söz konusu olan benimsenen sınıfsal tutum ve tarzla ilişkilidir. Yani ilki kronikleşmiş liberalizm ikincisi ise ona eşlik eden bürokratik eğilimdir.

“...duruma göre tutum saptamak, günlük olaylara, önemsiz siyasal ayrıntılardaki iniş ve çıkışlara uymak, proletaryanın temel çıkarlarını gerçek ya da sözde küçük kazançlar uğruna feda etmek” (Lenin)

Bütünlüğün oturtulmaya çalışıldığı zemin yalnızca iki paragrafta somutlanmaktadır. Sadece o iki paragrafta ki anlayış bile hem kolektifin bünyesinde boy veren tasfiyeciliğin boyutunu hem de tasfiyeciliğin neden ve ne için Komünist Partisi ve anlayışının dışına çıkıp savrulduğunu anlamamıza yetmektedir.

“Denilebilir ki, sürece damgasını vuran proleter renk değildir. Proleter rengin buraya damgasını vurup vurmaması, proleter hareketin sorunudur. Bu asla ve asla oluşan haklı ve meşru platformun varlığını yadsıyamaz, tartışma konusu yapmaz.” (M. Usta)

“Bugün bölgede merkezinde Kürt halkının olduğu haklı ve meşru olan bu direniş mevzisinde yer almamızın önünde “ilkesel” engeller varsa, öncelikli görev, bu ayak bağlarından kurtulmak olmalıdır.” (M. Usta)

Halkımızın söylemiyle son söyleyeceğimiz sözü oportünistler gibi eğip bükmeden hemen baştan söyleyelim:

Bir; “usta”ımızın önerdiği yenilenme, değişim çağrısı ne kadar masumsa 1960’larda Mao ve ÇKP’li yoldaşlara

“Proleter hat terkedilip makyevelist yöntem ve anlayışlar tercih edildiğinde ilkeler ve ilkesel sorunlarda dahil tüm ayrılıkların, tüm farklılıkların üzeri halkın çıkarları örtüsü ile manipüle edilerek belirsiz hale getirilmektedir.”

SBKP’den yükselen ve politik olarak reformizm vaazeden çağrılarda o kadar masumdur.

İki; tasfiyeciliğe soyunan “usta”ımızın makalesinde ki “koşullar değişmiştir” söylemi “koşulların değiştirdikleriyiz” şeklinde okunmalıdır.

Üç; “usta”mız özgülünde tasfiyeci yönelimlerine özdeş, ayak bağı görülerek terkedilmesi, reddedilmesi söylenen parti ilkeleri yerine önerdiği “yeniliklerine” birebir uygun revizyonist Bernstein’la özdeşleşen “nihai hedef hiçbir şeydir” ilkesidir.

Nihayetinde “usta”mız için öncelikli ve bağlayıcı olan parti ilkeleri, hukuku onların toplamının ifade ettiği bütünlük değil, “şeylerin” pratik işlevidir.

Dört; proleter hat terkedilip makyevelist yöntem ve anlayışlar tercih edildiğinde ilkeler ve ilkesel sorunlarda dahil tüm ayrılıkların, tüm farklılıkların üzeri halkın çıkarları örtüsü ile manipüle edilerek belirsiz hale getirilmektedir.

Bu sağ tasfiyecilerle komünistler arasındaki çok önemli ayrımlardan sadece biridir. Komünistler sınıf mücadelesinde sınıfın en gelişkin aracı olarak KP’yi siyaseten ve ideolojik olarak geri(cı) olan her anlayıştan her

boyutuyla ayırarak tüm ayrı, aykırı yanlarıyla, ayrımlarını belirgin hale getirir, asla yok saymaz, içte ve dışta kesintisiz ideolojik mücadele yürütür. Mücadele edilmeden ya da yeterince mücadele edilmeden atılan her pratik adım ve arayış KP’yi ve onun tarihsel hedeflerini yok sayan, güçsüz düşüren, tasfiyeciliğin boy verip yeşerdiği alanlara dönüştürür.

Beş; “usta”mızın kitleselleşme, kitleleri kazanma adına savunduğu taktik anlayışta KUH’un politik yöneliminin motive ettiği Menşevik patentli, kolektifi geriye çeken, ilkesizliği öğütleyen “süreç olarak taktikleri”n günümüzde ki yeni versiyonudur.

Nasıl bir tarihsel kader ortaklığı, nasıl bir benzerliktir ki Menşevikler de o gün Lenin önderliğindeki Bolşevikler’i “halkın gerçeğinden kopmak”la suçlamışlardır.

Altı; her yeni gelişim kuskusuz herkes için yeni sorumluluk(lar) demektir. “Proleter” siyaseti burjuva yöntemlerle yürütmenin mümkün olabileceğini düşünen “usta”mız tam da bu mümkünlüğe inançtan olmalı çeşitli mücadele araç ve yöntemlerle işleyen süreçlerin edilgen şekilleneni, yönlendirileni, renk vereni değil renk katmanı olmayı önermektedir.

Devrim, iktidarın sınıf karakterinin

proletarya lehine değişmesi ise bu iktidara sınıf için talip olan sınıfın partisi KP’si de an’daki tüm pratik süreçlere rengini veren olmalıdır.

Uсталık, bu süreçlere KP’nin hakim renk olmasında ısrar etmede, KP’nin amaçları ve özgü siyaseti ile herhangi bir küçük burjuva yapının ekleneni olmasına itirazı ile olunur.

BULUNAN ÇIKIŞ YOLLARINA VE SABOTE EDENLERE KÖR OLMAK

M. Usta “Ben şuna inanıyorum: Yaşamın merkezine mücadeleyi koyan her birey ya da yapı, gerek içte karşı karşıya kaldığı sorunları aşmada, gerekse devrimin dostlarıyla birlikte yürümede mutlaka bir çıkış yolu bulur.” Bunları ifade ederken bulunan çözüm yollarına da bir göz atarak meseleye yaklaşmalıydı.

Örneğin HBDH’nin içinde yer almama tavrı merkezi düzeyde eylem birliği yapma iradesi ile ifade edildi. Yani faşizme karşı, Kürt Ulusal Hareketi’nin mücadelesiyle en üst düzeyde “ille de bir ortak devrim programını içermeyen Cephe örgütlenmesi olmadan siyasal, askeri vb. her türlü eylem birlikteliği ile hareket etmeye varız” dendi. Peki bu bir çözüm değil midir? Hem de ilkesel duruşunu koruyarak, programatik görüşlerini yadsımayarak bir ortaklaşma iradesi değil midir? “Usta” bunu neden görmek istemez? Çünkü o ilkeleri bu bağlamda bir ayak bağı görmektedir ve artık bu gömleğin kullanımının bittiğini düşünmektedir.

Peki örgütsel sorunun çözümünde Kasım ve Aralık 2016 mutabakatlarını, Eylül 2017 görüşme taleplerini kim örgütlemiştir? Kolektif içindeki uzlaşmazlığın ilkelere ve tüzüğe dayanan bir yolla, ayrılıkla sonuçlanmadan çözüm arayışını ve iradesini kim göstermiştir? “Usta” bunlara destek çıkıp, bu girişimleri büyütme tavrının arkasında sağlam duramamıştır. “Bu girişimleri devam ettirmeniz gerekirdi” diyerek ortaya çıkan oyun bozanlığı dahi mahkum etme iradesi gösterememiştir. Bahsettiği çıkış yolları örgütlenmiştir. Ancak çıkışı istemeyen bir yaklaşım, sürecin her aşamasında kendisini göstermiştir.

Bu konulara M. Usta hakimdir. Ancak yine tek gözünü kapatmaktadır. Bu girişimleri olumlarken bu girişimlerin neden akamete uğradığı ile ilgilenmemektedir. Akamete uğratanlara bir tek sözcükle kamuoyunda yanıt verme zahmetinde bulunmamaktadır. Çünkü taraf olma gözlüğünü artık takmıştır. Subjektif olma hali tüm bünyeyi ve ruhu sarmıştır. Nerdeyse tüm süreç sonlandıktan sonra “inançla” söylenen ve anakronist olan sözler M. Usta’da dökülmektedir.

“Şöyle ki kolektifin en üst iradesinin kendisine vermiş olduğu görev süresi bitmişti. Böylesi dönemlerde nasıl bir yol izlenmesi gerektiği de açıktır.” Bu sözler defalarca tekrarlanmış ve artık kullanım ömrü bitmiş sözlerdir. M. Usta “ben varsam her şey var, ben yoksam hiçbir şey yok-

tur” anlayışından kurtulmalıdır. Bu görev süresi tartışması için “usta”ya “günaydın” deme hakkımız vardır. 2014 sonlarında ve 2015 Şubatı’nda “usta”nın olduğu toplantılarda “bu görev süresi doldu” tartışması gündeminde dahi yoktur. Çünkü bu tartışma o koşullarda absürttür! “Usta” için neden absürttür bilinmez. Kendi varlığından kaynaklı mıdır? Cevabı onda saklı. Komünistler açısından ise “süreç”ten kaynaklı tartışmak absürttür. Ancak Nisan 2015 sonrasında dahi ilk tartışma bu görev süresi doldu tartışması değildir. Bu tartışma 2016’da bir anda uyanıp, krizi büyütmek isteyenlerin yaptığı üstelik görev süresi uzatma tartışmalarının örgütlendiği bir süreç içinde ortaya çıkan bir tartışmadır. Bu eksene oturmuş bir hizip çalışması da tartışmalar yürütülürken gerçekleşmiştir. Kolektifin en krizli döneminde “başsız” bir kolektif tartışması, kolektifin tasfiyecilik diye mahkum ettiği bir tartışma başlatılmış ve hizipçilik için bu da bir argümana dönüşmüştür. Görev süresi tartışması yapılmış ve kolektif irade tarafından sonuçlandırılmıştır. “Usta” bu sonuçlanmış tartışmaya kör olmaya devam etmektedir. Bir olguyu kendisi görmediği için yok saymak idealizmin bir hastalığıdır. Yazısı boyunca defalarca bu “yetkisizliği” vurgulamaktadır. Bu yetkisizliğe kolektifin bileşenlerinin bir kısmından onay gelmesini ise şaşkınlıkla kar-

şılmaktadır. Nereden bakarsak bakalım ben-merkezçilik bu tutum. Tüzük-hukuk kişiye göre değişmez, şekillenmez. “Usta” kişilere göre şe-

killenen bir tüzük-hukuk yorumu yaparak hata yapıyor, en önemlisi kendisini dışında tutarak yapıyor bunu.

“Usta” bu yazısıyla “dogmatizm” eleştirisi adı altında parti anlayışını tahrif edenleri, programatik görüşleri keyfine göre irade tanımaksızın yok sayanları ödüllendirirken, “yenilikçilik”, “birlikçilik” söylemleriyle ayrışmanın asıl sorumlularını, oluşmuş ortak çözüm mutabakatlarını defalarca sırf “keyfi gelmediği” için ret edenleri sahiplenmiş oldu.”

Tasfiyeci anlayışlara bir demet gül uzatıyor. Demokratik-merkezizetçiliğin canına ot tikiyor. İki çizgi mücadelesinin hizipçilikle, anarko-liberal tasfiyecilikle, olabilecek en pespaye yöntemlerle, disiplin kurallarının alt edilmesiyle tarumar edilmesine gözlerini kapatıyor. Bunların hepsi Proletarya Partisi anlayışında esaslı sorunlardır. Sağ tasfiyeci hizipçi anlayışın kendini partiden koparmasına neden olan esas mesele de parti anlayışındaki bu farklılaşmadır. Bu anlamda sağ tasfiyecilik parti anlayışından kopmuş, uzaklaşmış ve başka mecralara akmayı tercih etmiştir. “Usta”nın görmek istemediği, bugün eskimiş olan tartışmanın ana eksen budur. Ancak “usta” hala “temsiliyet” tartışmalarıyla uğraşmakta, Kolektif iradeye bu şekilde gölge düşürme peşindedir. “Usta” bu açıdan da anakronizmin pençesindedir.

TEK YANLILIKTA ISRAR İDEALİZMDE ISRARDIR

“Usta” partide ortaya çıkan sonucun

dur” diyerek Troçki’nin tarafsızlığını eleştiren Lenin’in bu tespiti tarihin bu kesitinde, birlikçi ve tarafsız görüntü veren “usta” için de geçerlidir. Son yazısında, “tarafsızlık” hali ile “birlik” arayışı ve çabası ne büyük bir taraf olduğunu “yenilikçiyim” haykırışı ile de ayrılıkçılığa meşruluk kattığını göstermiş oldu.

“Usta” bu yazısıyla “dogmatizm” eleştirisi adı altında parti anlayışını tahrif edenleri, programatik görüşleri keyfine göre irade tanımaksızın yok sayanları ödüllendirirken, “yenilikçilik”, “birlikçilik” söylemleriyle ayrışmanın asıl sorumlularını, oluşmuş ortak çözüm mutabakatlarını defalarca sırf “keyfi gelmediği” için reddedenleri sahiplenmiş oldu. Bu tasfiyeciliğe, artık tüm süreç bittikten sağ tasfiyeci

parti kaçkını anlayış kendi örgütsel şemalarını tek taraflı ilan ettikten çok sonra bir destek daha çıktı. Zamanlaması manidar olan bu desteğin hiç kuşkusuz politik ve tarihsel anlamda bir karşılığı olmayacaktır. İdeolojik olarak sağ tasfiyeci parti kaçkını oluşumun ne kadar zayıf, takatsiz ve biçare olduğunun ilanı olacaktır. Anakronik tartışmalara duyulan ihtiyaç, yerinde sayan ve bulunduğu zeminin meşruluğuna ikna olmayan bir anlayışın iz düşümü olabilir. Ve evet sağ tasfiyeci parti kaçkını anlayış ayrışma nedenleriniz meşru değil. “Usta”dan beklenen medet krizin ne kadar büyük olduğuna işaret.

Ancak “usta”nın bir öğüdünü sahiplerine göndermeyi bu vesileyle gerçekleştirmeyi ihmal etmeyelim. Kolektifin “geçmişte hizmet etmiş, şimdi de büyük adamlık taslayan... Kendini beğenmiş büyük beylere, kendilerini yeri doldurulamaz sanan...” (Stalin) balıkları derin sulara, serçeleri sık ağaçlara sürmekte ustalaşmış, sınıfı gevşekliğe, yüreksizliğe, oportünizm uşaklığına ve Marksizm teorilerinin tahrif edilmesine hizmete adayanlara son sözümüz “usta”nın kendi sözleriyle olacaktır.

Ne diyor “usta”nın makalesinde; “Burada birçok şeyden söz edilebilir, ama kolektifin kaygısından söz edilemez.”

nedenlerini ciddi bir tarzda ele almak gerektiğini ifade ederken, salık verdiği ciddiyetten maalesef uzak durmaktadır. Nedenleri çok yönlü öğrenme, bilgilenme yoluna başvurmadığı gibi (ki bunun olanakları vardır ve bu noktada bir ilgisizlik ret edemeyeceği kadar açıktır) bu nedenlere yakından bakarak inceleme ve yön tayin etme çabası söz konusu değildir. Daha da önemlisi somut durumun somut koşullarına bakmamakta, gerçekleşmiş olan “şey” üzerinden meselelere yaklaşmamakta, geçmiş bitmiş tartışmaları gündemleştirerek amacı ve hedefi belli değerlendirmeler yapmaktadır. Soyut bir “birlik” söylemi ancak zevahiri kurtarma hesabı olabilir. Tek taraflı suçlamalarla ortada görüntü vermek imkansızdır. Bu şekilde bir “birlikçilik”, ayrılıkçılığın örgütlenmesi, meşrulaştırılması, ayrılıkçılığa verilecek en güçlü destek anlamına gelmektedir. M. Usta bir kez daha Lenin yoldaşı haklı çıkarmaktadır. “Tarafsızlık en büyük taraf olma durumu-

“KIZILIRMAK HAYKIRDI, MIHMAN OLDU MUNZUR’A”

Kızılırmak haykırdı, mihman oldu Munzur’a

Munzur dağların göğsü kucak açtı Canik’e

Bin Çiğdem’de bin Ferdi bu sevdada yer aldı

Diyarın dört ucundan duyuldu savaş andı

(29 Haziran 2010 tarihinde 2 kan damlası isyankar Dersim’in koynuna düştü. Biri Çukurova’nın kara kızı Çiğdem Yılmaz, ki Dersim onu Kinem diye tanır. Diğeri de Tokat’ın Dersim’e akan asi nehri Ferdi Karacan yani Munzur... Ovacık-Hülüküşağı’nda TC askeri tarafından kurulan pusuda çıkan çatışmada ölümsüzlüğe uğurladık onları, içimizden taşan öf-

kemizle... Aşağıdaki yazı ise Kinem ve Munzur’la aynı birimde yer alan ve 2 Şubat 2011’de Dersim dağlarında şehit olan Beş Kızıl Karanfil’den biri olan Fatma Acar yoldaşa, yani Dilek’e ait...)

“2 terörist ölü ele geçti” diyorlar. Tanıyorlar mıydı sizi? Ah be çocuk... Kocaman tertemiz bir dünya... Tepeden tırnağa insan, yiğit Partizan... Nasıl anlatmalı seni? Kelimelerin, sözlerin

anlamsızlaştığı an, bu an biliyorum. Anlatamamaktan korkuyorum. Susmak en iyisi. Sussam, hiç konuşsam kızarmısın? Ah be Munzur! Sen dağlara ne de yakışmıştın! Dağlar sana nasıl da yakışmıştı! Güzel yüzlü yiğit Partizan... Yüreğin de yüzün kadar güzeldi, temizdi. Bize bıraktıkların... Bize bıraktıkların kadar kocaman şimdi, yokluğunun yarattığı boşluk. Kapanması öyle zor ki!

Öyle ağır bir sorumluluk yüklediniz ki omuzlarımıza. Taşıyabilecek miyiz bilmiyorum. Korkuyorum. Korkuların cüceleştiği an. O an. Cesaretin ve kahpeliğin, yiğitliğin ve namertliğin, güzelliğin ve çirkinliğin aynı patikada karşılaştığı o an. “Ah” deyişin çıkmıyor aklımdan. Ve içimden hep “ah be çocuk” demek geliyor. Onurlu

ve tertemiz olsa da yakıştıramıyorum ölümü sana. Köyüne götürmüşler seni. Sevindim. Köyünü çok özlemiştin. Suyu, toprağı doğayı ne çok severdiniz. Boş yere bir meşe dalımı dahi kırdığımızda nasıl da öfkelenirdiniz.

Bilmiyorlar... “2 terörist ölü ele geçti” diyorlar. Seni tanımıyorlar. Biliyor musun en çok neye yanıyorum. Seni tanımıyorlar. Tanısalar bu kahpeliğe kendileri dahi şaşarlardı ama tanımıyorlar, tanımaktan korkuyorlar. Hatırlıyor musun, “annen kızmasın ama senin başka bir ismin olamaz” diyordum sana. Ah be Munzur! Ne de yakışmıştı adın sana, sen Munzur’a ne kadar yakışmıştın. Munzur suyu kadar duru, Munzur suyu kadar yalın ve sade...

Ovacık’ta sana yeni bir isim bulmakta nasıl da zorlanmıştık. Munzur sana nasıl da yakışmıştı! Dersim olsun dedik sonra. Munzur Dersim. Dersim toprakları gibi vefakar, Dersim toprakları gibi fedakar, yiğit yoldaşım. Dersim gibiydin. Bağlıydım... Kocaman yüreğinle ters orantılıydı mütevaziliğin, sadeliğin. Ah Dersim! Heso Dersim. Bir anayı gece karanlığında nasıl da korkutmuştu! Seni ayı sanmış “Bundan sonra senin adın Heso Dersim” demişti. Ne kadar gülmüştük. Analar seni ne çok severlerdi. Analar, çocuklar, ihtiyarlar, deliler ve gidikler... “Ben en iyi onlarla anlaşabiliyorum” derdin. Onlar en çok seni severlerdi. Çünkü tanırlardı seni. Bazen ağzından bir kelime dahi çıkmazdı. Biz kızardık sana konuşmuyorsun diye. Ama onlar tanırlardı seni. Kendilerinden bir şeyler bulurlardı sende.

Hemen ısınır, severlerdi seni.

Bazen hiç konuşmadan, hiç yazmadan bir şeyler anlatılabileceğini öğrettin bize. Ben de yapabilseydim. Hiç yazmazdım, hiç konuşmazdım. Çünkü eksik kalacak biliyorum. Korkuyorum... Dürüsttün, merttin sözünde dururdun ya, bu sefer sözünü tutmadın! Köyden çıkarken ananın senin için hazırladığı ekmeğe çantamda kaldı. Oysa söz vermiştin. Ananın ısrarına dayanamamış “ana şimdi aç değilim ama sana söz noktaya varır varmaz yiyeceğim” demiştin. Ekmeğin çantamda kaldı. Her seferinde karıştırdığım için kendine kızdığın, “bu gece karıştırmayacağım” deyip işaret için koyduğun ağaç, patikada kaldı. Sözün yarım kaldı. Dağlar, dereler patikalar... Sabah keşifleri, gece yürüyüşleri, dağ keçileri, gerilla ateşi, insan gülüşü, dost sohbeti yarım kaldı.

Birlikte yaşananlar, acılar ve kahkahalar. Birlikte göğüslenen zorluklar, paylaşılanlar. Alinteri, emek ve özveri... Ah be çocuk! Nasıl da kocamanmış yokluğunun yarattığı boşluk. Kapanması öyle zor ki! Halkın askeri. Leşkera gel, leşkera Kurd, Halk Savaşçısı, TIKKO’cu Munzur der, nasıl da gururlanırdın. Ah be Munzur! Yoldaşım, arkadaşım, yiğit Partizan. Nasıl yapsam da anlatsam seni. Munzur desem, Dersim desem, adın sana gerçekten yakışmıştı, sen adına gerçekten yakışmıştın desem anlaşılır mı?

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Metin Eker, 1962 yılında Dersim Hozat Ergen (Geçimli) doğumlu olan Eker, Dersim Bargını’de 29 Haziran 1985’te şehit düştüğünde Proletarya Partisi aday üyesi ve Halk Ordusu savaşçısıydı.

Aziz Erkoç, 29 Haziran 1985 tarihinde Ovacık Eğrikavak köyünde çıkan çatışmada şehit düşen Erkoç, şehit düştüğünde Proletarya Partisi aday üyesi ve Halk Ordusu savaşçısıydı.

Nihat Topuzoğlu, 1961 Dersim Ovacık Topuzlu köyünde doğan dağların Mazlum’u, yurtdışından

gelerek girdiği gerilla faaliyeti sırasında Proletarya Partisi aday üyesi ve Halk Ordusu’nun bir savaşçısı olarak ölümsüzleşti.

Hayrettin Bakış, Dersim halkının Kureyş’i olan Bakış, 79 yılında ilk kez hapisaneye girmiş, 2 yıla yakın orada kaldıktan sonra çıkar çıkmaz gerilla saflarına katılmıştır. 2. Konferans sonrası Doğu Anadolu Bölge Komitesi üyeliğine getirilen Bakış, 82 yılında MK üyeliğine getirildi. Şehit düştüğünde Proletarya Partisi MK üyesiydi.

Murat Deniz, Boşnak milliyetinden olan Deniz İstanbul Üniversitesi’nde örgütlendi. ’92 Birliğinin ardından Komsomol MK üyeliği ve sekreter yardımcılığı görevini yürüttü. ’94 darbesi sonrası Proletarya Partisi saflarında yerini aldı. Kardelen Harekatı sonrası “ajan olduğu” yönlü iddialarda bulunulan Deniz 1996 yılında sorgulanmak için kırsal alana çekildi. 1999 yılında PMK-SB’nin kararı ile iddiaların asılsız olduğuna kararı verildi ve OPO’da görevlendirildi. Tokat Turhal’ın Tekmezar kırsalında 10 Temmuz 2001 tarihinde çıkan çatışmada şehit düştü.

Cevher Yaşar, Proletarya Partisi sempatizanı olarak faaliyet yürüten Yaşar, 8 Temmuz 1985 tarihinde Dersim Mazgirt Germisi’de işkencede katledildi.

Yurdal Yıldırım, 29 Haziran gecesi saat 01.30’da Dersim Çemişgezek’te çıkan çatışmada Halk Ordusu savaşçısı Yurdal Yıldırım ile HPG gerillası Mazlum Erenci ile birlikte şehit düştü. Yurdal Yıldırım (Muharrem) çatışma sırasında yaralanan, siperdaşı Mazlum Erenci’yi çatışma alanından çıkarmaya çalışırken şehit düştü.

SREBNITSA
11.07.1995

“ÇOCUKLARI KÜÇÜK KURŞUNLARLA ÖLDÜRÜRLER DEĞİL Mİ ANNE?”

1991 yılında Yugoslavya'nın dağılmasıyla başlayan süreçte, kanlı çatışmaların ardından Almanya ve İtalya'nın desteklemesiyle Slovenya ve Hırvatistan Yugoslavya Federasyonu'ndan ilk ayrılanlar oldu. Onları Makedonya ve Bosna-Hersek izledi. Ardından Sırbistan ve Karadağ yeni “Yugoslavya Federal Cumhuriyeti” olduklarını ilan ettiler. 1991-1995 yılları arası emperyalistler tarafından körüklenen Yugoslavya iç savaşının kanlı yıllarıydı.

1992 yılında Sırp askerleri çoğunluğu Boşnak halkının yaşadığı Srebrenitsa bölgesini ele geçirdi. Boşnaklar birkaç ay sonra bu kasabayı geri aldı. Srebrenitsa Sırp birlikleri tarafından kuşatılan bölge haline gelmişti. 1993 yılında Birleşmiş Milletler bu bölgelere asker sevk ederek Srebrenitsa'yı “güvenli” bölge olarak ilan etti. Ve Boşnaklar'ın ellerindeki silahlar BM tarafından “koruma” gerekçesiyle toplanlandı. İki yıl boyunca Sırp kuşatması devam etti. Bölgeye gönderilen tıbbi ve besin yardımlarına el konularak Boşnaklar'a iletilmedi. Çoğu Boşnak bu süreçte açlıktan öldü ya da zayıf düştü.

1995 yılında “Bosna kasabı” olarak adlandırılan Radko Mladić önderliğinde katliamcı Sırp ordusu kasabayı ele geçirmek için “Krivaya 95” işgalini başlattı. Katliamcı Sırp askerlerinin saldırılarının yoğunlaşması üzerine Boşnaklar toplanan silahlarını geri almak için başvuru yaptı. Başvuru sorumlu Hollanda Komutanı Thom Karremans tarafından reddedildi. Bu süreç zarfında Boşnaklar alenen ölüme terkedildi. Bu dönem tarihe geçecek bir soykırımın da başlangıcı oldu. Emperyalizmin savunucularının “güvenli” bölge ilan ettikleri yer binlerce Boşnak'ın kanıyla sulandı.

Hollandalı askerler gece yarısı Bosna'daki BM Barış Gücü Komutanı Hollandalı generalden aldıkları emir üzerine kenti boşalttılar. Sonrasında ortaya çıkan görüntülerde ise Sırp general kenti boşaltan Hollandalı komutana hediye “takdim” ediyordu. Emperyalizme güvenilemezdi çünkü emperyalistler için insanlar değil çıkarları önemliydi. Boşnaklar bunu en acı şekilde deneyimleyen milletlerden biri olmuştur.

Emperyalizmin “izni” ve şovenizmin verdiği katletme arzusuyla faşist Sırp ordusu yaklaşık beş gün boyunca kıyım gerçekleştirdi. 1992-1995 Bosna Savaşı'nda toplam 312.000 kişi öldürüldü. 50.000 kadın tecavüze uğradı, 30.000 çocuk katletildi.

Sağ kalan Boşnak kadınlar, Sırp çocuk doğurmaları için kendilerine tecavüz edilip hamile bırakıldıklarını anlatıyorlar. Dört yaşındaki bir kız çocuğu annesine kimsenin cevaplayamayacağı “Çocukları küçük kurşunlarla öldürürler değil mi anne?” sorusunu yöneltiyordu ve bu soru soykırımın tüm vah-

şetini gözler önüne seriyordu.

Boşnakların aktarımlarına göre tecavüz için “özel” sahneler vardı... Çocukların anne ve babasıyla cinsel ilişkiye zorlanması, cinsel organların kesilip yedirilmesi, emirlere uymayanların silah veya kesici aletlerle öldürülmesi, erkeklerin kamyonların arkasına doldurularak ölüme götürülmesi... İnsanlık onuruna sığmayan daha nice işkence yöntemi... Boşnakların çığlıklarına karşılık sanki tüm dünyayı ölüm sessizliği kaplamıştı.

Katliamcı Sırp askerleri öldürdükleri Boşnakları gömdükten sonra geri dönüp buldozerlerle çıkarıp kilometrelerce uzağa gömüyorlardı.

Toplu mezarların bulunmasını engellemek için Boşnakları gömdükleri yerlerin üzerini bitki örtüsüne uygun bitkilerle yeşillendirdiler. Toplu mezarların bulunmasında kullanılan uydu resimlerinde manyetik değişiklik taraması yapılamaz diye mezarların içine metal parçaları bıraktılar.

Bunca yapılan plana rağmen gerçekler gün yüzüne çıkmıştı. Çünkü Sırp askerleri bir şeyi hesaba katamamışlardı.

Toplu mezarların bulunduğu bölgelerde, cansız bedenlerin toprağı beslemesi sonucunda ‘ölüm çiçeği’ olarak da adlandırılan Artemis adında çiçeklerin oluşumu başladı. Çiçeklerin çoğalmasıyla birlikte sadece bu bitkiyle beslenen mavi kelebekler de bölge de çoğalmaya başladı. Durumun dikkat çekmesi üzerine bu bölgelerde araştırmalar başlatıldı. Mavi kelebeklerin takibi sonucu 300 toplu mezar bulunmuştu.

Srebrenitsa Katliamı 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan bu yana Avrupa'da gerçekleşmiş en büyük toplu katliam olarak tarihe geçmiştir. En az 8.372 kişinin katledildiği ve hala yaklaşık 3.000 kişinin cansız bedenine ulaşılmadığı belirtilmektedir. Ezilen uluslar tarih boyunca katliam ve soykırımlara maruz bırakılmıştır. Kıyımdan sorumlu tutulan “Bosna kasabı” Radko Mladić müebbet hapis cezasına çarptırılrsa da soykırımın Sırp hakim sınıfları ve emperyalist devletler boyutunun üzeri örtülmüştür.

Bosna-Hersek, etnik çeşitlilik ve yeraltı zenginliklerinin yüksek düzeyde olması nedeniyle emperyalistler ve bölge gericileri için üzerinde çeşitli oyunların sahnelendiği bir bölge özelliği taşımıştır. Bir yandan Hırvatistan bir yandan Sırbistan arasında kalan Bosna-Hersek iki devletin ilgi alanından 1995'te Dayton Anlaşması'yla çıkmış görünse de sorunlar bitmemiştir. Radko Mladić müebbet hapis cezası almasıyla katliam aklanmış mıdır? Emperyalistlerin buradaki rolü ve bu katliamdaki sorumluluğu bu cezayla bitmiş midir? Elbette ki bunu bitirecek olan Boşnak halkının hesap sorma iradesi, sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesi olacaktır.

